

HARTON L.

1926.

MAGYAR CSERIKÉSZ

Magyar Kender- Len- és Jutaipar

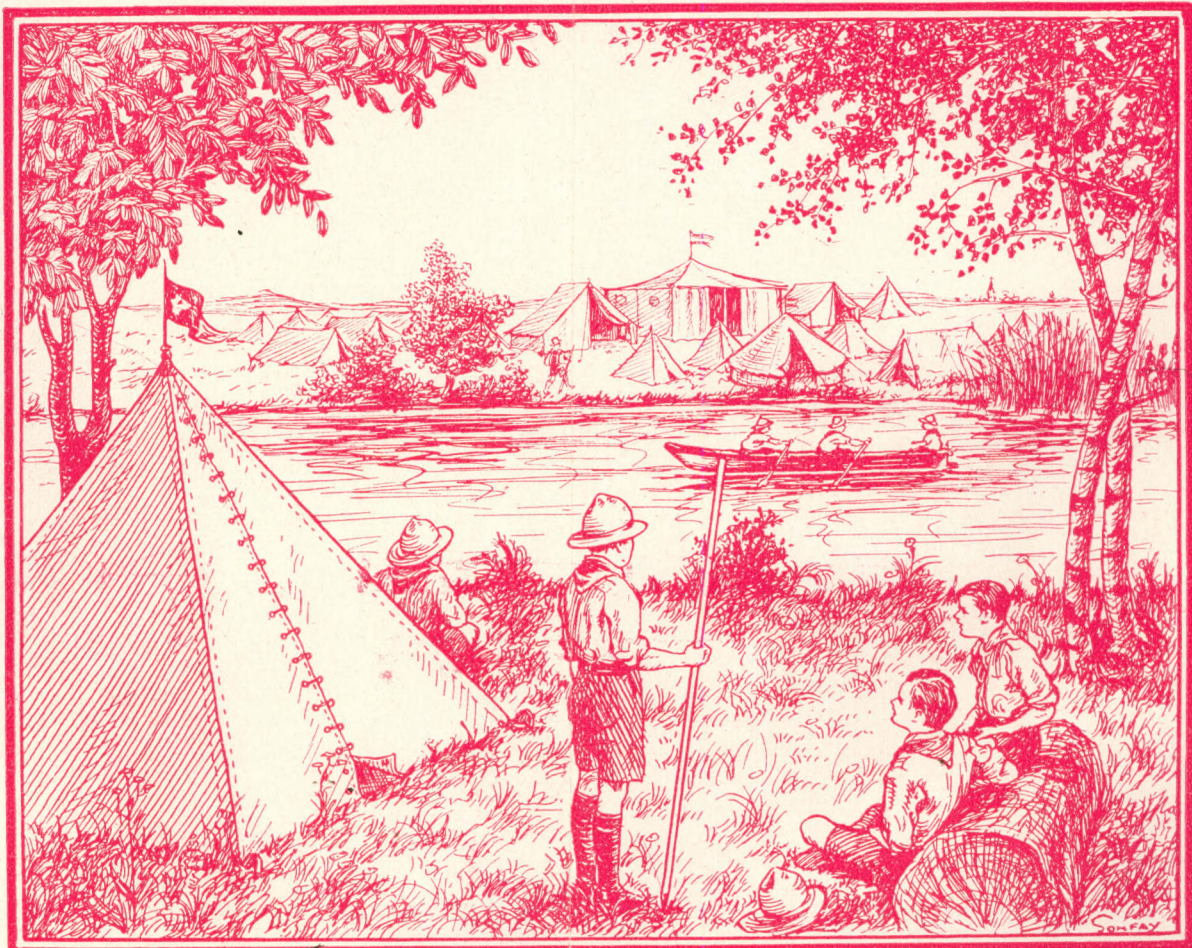
R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefön: T. 278—36; J. 430—55.

Gyárak: Pesterzsébet, Ujszeged, Dunaföldvár.

Hazai legnagyobb sátorgyár. ~ ~ A Magyar Cserkészszövetség hivatalos szállítója.

Hivatalos típusú örsi sátrak, 200 és 250 cm-es cserkészsátorlapok.
Katonai, pék- és kórházi sátrak.

Megrendelések

a Magyar Cserkészszövetség útján is eszközölhetők, árak ugyanott megtudhatók.
Kívánságra árjegyzékkel szolgálunk.

Csapat-, raj- és örsi

Árajanlattel díjmen-
tesen szolgál:

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

ZÁSZLÓK

a legegyszerűbttől a legdíszesebb kivitelig.

OBERBAUER A. UTÓDA

EGYHÁZI SZEREK ÉS
ZÁSZLÓK GYÁRA

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TELEFON: J. 450—64.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

A HATODIK ÉRZÉK.

Színhely: menedékház verandája. Nyár. Sok szállóvendég. Egy rész a veranda padlóján kap helyet. A cserkészek is ide húzódnak. 11 óra. Minden csendes és álmos. Csak egy fiatalember szertelenkedik. Nyilván hiányzik neki az egykori gyermekszoba. Két társát szakadatlanul noszogatja, nevetlenkedik, felöntött a garatra. Egy ideig szertelenkedik, aztán jön a gonddnok és felkéri, hogy tiszteleje a mások nyugalmát és hallgasson el.

— Nincs záróra, nem tilthatja meg, hogy beszéljek.

— De künn, fiatal barátom.

Szólt, megragadta gallérját és kitette a menedékházból. Félóra mulva egy nagyon alázatos, tisztességtudó fiatal ember kért bebocsáttatást és első pitymallatkor már el is tűnt.

Más. Másik menedékház *hálóterme*, éjjel. Meghosszabított ünnepi fennmaradás, egyesek alszanak, mások később jönnek. Két későnővő beszélget:

— Csavard fel a lámpát — mondja az egyik. A petróleumlámpa csak annyira égett, hogy épen el ne aludjék.

— Nem lehet, mások már alszanak.

— Hát aztán? Azok nem a mi csapatunkból valók.

— Akkor meg épenséggel nem lehet.

— De hát miért nem szabad?

— Épen ez a te bajod, hogy ilyet kérdezel!

— Jó, jó, de miért nem felelsz a kérdésre; miért ne volna szabad felcsavarni a lámpát arra az időre, amíg levetkőztünk?

— Mert vannak dolgok, amiket szabad és vannak, amiket nem szabad! A cserkész pedig minden körülmények között tudja, hogy *mit szabad* és *mit nem szabad!*

Más. Színhely: *örsvetői tanfolyam*. Nyolcvan ülnek és jegyeznek. Hosszú terem, nagy figyelem. Nyílik az ajtó, nem: kicsapódik és megjelenik az *elkéselt!* Szuverén biztossággal csapja be az ajtót, aztán könnyedén biccent az előadó felé és elkezd lejteti. Lejt, lejt, az ördög szánkázna meg a hátát, *végiglejt* a hosszú termen jó hangosan és sarokra lépve. Aztán megáll és kiszemel egy helyet, odahúzza a székét és leül. Az egész terem megkönnyebbül, mert leült. Végre leült. Ül.

Dehogy is ül! Feláll, már az egész terem odanéz, intenek neki, halkán püsszegnek, de ő fölényel néz vissza:

— Mi az, amit nekem nem szabad?

Ezt mondja a tekintete. Leveti a kabátját és gondosan összehajtva leteszi. Aztán megigazítja frizuráját, előveszi új töltőtollát, megvizsgálja egy kicsit és végre leül. Az egész terem újfent megkönnyebbüléssel állapítja meg, hogy leült. Végre leült. Ül.

Egy jó negyedóra mulva csendesen szundítani kezd.

Ezek mind abból a *kellemes* fajtából valók. A *kellem* csak úgy dül belőlük. Van azonban más típus is, amelyik faragatlan és bárdolatlan, de csak azért, mert nem volt alkalma arra, hogy magára szedje ezeket a dolgokat. Miket? A *társadalmi érzék* tényezőit. Mindazt, ami az embert a társaság *kellemes tagjává* teszi. A *szociális együttérzést* vagy szociális érzéket. Annak a tudatát, hogy másoknak *tartozunk* kellemes embertársai lenni. Ha harmadik osztályon utazom, nem vehetem rossz néven az ott utazó közönség primitív részétől, ha nagyokat krárog és köpköd, büdös dohányfüstöt fuj az arcomba vagy épen a cipőjét veti le. Érzem, hogy ezek az emberek egészen természetesnek tartják a magatartásukat és hosszú kitanítás, óvatos és tapintatos iskolázás, meg az életkörülményeiknek bizonyos megváltozása kellene ahhoz, hogy eszükbe vegyék, hogy másnak az efféle kellemetlen lehet.

A cserkésztől azonban a *legszigorúbban megkövetelem*, hogy a magasabb társasérintkezés formáit megtartsa, illetve ismerje.

Mindezt egy szóval úgy mondanám, hogy az öt érzékünkhöz kell még a *hatodik érzék: a társadalmi érzék*. A legkitünőbb tárgy egy *csapatösszejöveteli megbeszéléshez*. Megkíséreljük elemezni tényezőit:

tapintat;

hang;

hangulat-megérzés;

a tartózkodás ideje;

a jókor érkezés és jókor távozás művészete;

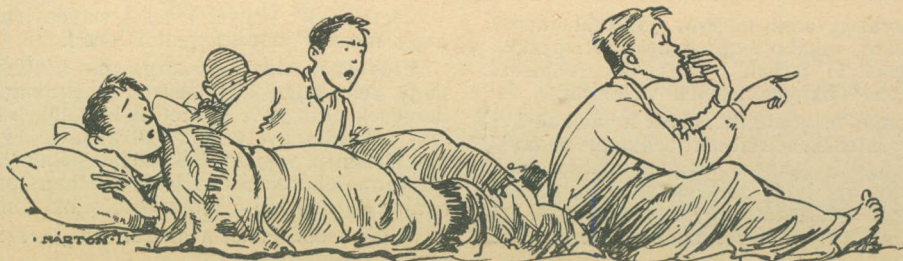
a távozás módja.

Ezek a legfőbbek. A tapintatról fennebb elmondtam néhány példát. De nem hagyhatom szó nélkül az ellenkező nehézséget sem: az udvariaskodást vagy *túlságos előzékenységet*. A tapintat nem egy fogalomkörre korlátozott életbölcselességi jelenség, hanem minden cselekedetben jelen kell lennie. Amiket később említünk, azok sem vihetők keresztül jó adag tapintat nélkül. A tapintat mondja, illetve súgja meg, hogy mikor szabad valahol megjelenünk, mit szabad kiadnunk a kezünkben, mit szabad kérdeznünk, kinek hogyan szabad válaszolnunk.

Ha már most valaki tapintat címen tapintatosan ugyan, de állhatatosan a nyomába szegődik valakinek és nem megy le a nyakáról, mert „szolgálatára akar lenni“, az nem tapintatos, ha hallgat is. Az ember lehet tapintatlan

pusztán a megjelenése vagy jelenléte által is. Ezt mindenkinek magának kell tudnia eldönteni. Azért tegye fel a kérdést gyakran:

— Kellemes-e az én szándékom vagy cselekedetem másnak?

A tapintat nem foglalható kimerítő szabályzatba. Az folyton megújuló fluidum, amelyet mindenkinek a maga veritékével kell az életébe termelnie. Legfontosabb nyilvánulása mindenesetre a *hallgatni* és a *beszélni* tudás. Akit már a gyermekszobában társadalmi érintkezésre neveltek, annak könnyebb a dolga. De ennek hiánya senkit sem mentesít az alól a kötelezettség alól, hogy ahol csak megjelenik, *kellemes benyomást keltsen!*

Minden magyar cserkész legyen tapintatos!

Óvakodjunk a tapintatoskodástól, terhes udvariaskodástól!

A *hanggal* vigyázni kell. Ha rád lönek és te visszalősz, akkor a másik félnek még nincs joga a „hang“ miatt jajveszékeln. Ezt t. i. a kisántánt csinálja velünk. Előbb teljesen kirabol, aztán csakis békéről ábrándozik. Rettentően felindul, ha valaki ezt a kultúrbékét nem tartja a legnagyobb földi jónak. Mi a *hang* alatt azt értjük, hogy tanuljunk meg mást megbecsülni, *mindenkivel a megfelelő* hangon beszélni. A tisztelet és a tapintat azt parancsolja, hogy mindenkinek, aki becsületesen dolgozik, adjuk meg az elismerést. Ezt ne sajnáljuk tőle. Igen fejlett érzék kell ahhoz, hogy meg tudjuk ütni mindenütt azt a hangot, amely a helyzethez, a személyhez és hozzánk illik. Ha figyelmet szentelünk ennek, idővel megtaláljuk a gyakorlatot hozzá. Óvakodjunk mások felett pálcát törni.

A *hangulatmegézés* abból áll, hogy meg kell ítélnem annak a társaságnak a hangulatát, amelybe belépek. Egy táborúzhöz egyizben odajött egy ú. n. öregcserkész és kuplékat énekelt. A meghitt cserkészhangulatra ez vitriolt és csak a táborúzberekesztése mentette meg a helyzetet. *Köteles vagyok átvenni a társaság hangulatát!* Viszont jogomban áll elmenni. Aki egy gyászoló gyülekezetbe csárdással lép be, az nevetlen. Ne akarjunk sohase *erőszakosan* hangulatot változtatni. Ki kell szimatolni, mit lehet, mit nem.

A *tartózkodás ideje*. Legyen általában *minél rövidebb!* Én itt kimondom, amit a helyszínen nem lehet kimondani, hogy *terhes és tapintatlan*, aki más idejét a maga ügyeire mértéken felül igénybe veszi. Nem vagyok kíváncsi más élettörténetére, se ifjúkori emlékeire, se a „jó pofákra“ és „nagyszerű eseteire“, amikor „leesett a székéről, úgy nevetett.“ De más se kíváncsi az ényémre! Tehát ami másra áll, rám is kötelező!

Gondoljunk meg, hogy mindenkinek csak *egy* élete van.

Ebben a *maga életét* szeretné élni. Ne kényszerítsük arra, hogy bennünket elítéljen, mert ezt még nem tanultuk meg. Tiszteljük más idejét!

A *jókor érkezés és jókor távozás ideje*. Nyíltan kimondom, hogy az én ideálom az a cserkész, aki mindig csinosan öltözködik (nem *divatosan*, hanem *tiszta és vasalt* legyen) és mindig jókor jön és jókor távozik. Kedves fiút mindenki szívesen lát, de van, aki mindig jó időben jön és van, akinek hiányos ez a hatodik érzéke. Se társunkhoz, se feljebbvalónkhoz, se a hozzánk beosztottakhoz ne menjünk látogatóba hosszú időre. Rövid időzés után *kötelességünk felajánlani távozásunkat!* Ekkor dől el, ha már előbb nem tudtuk eldönteni, hogy jókor jöttünk-e vagy nem. Ez az udvarias módja a hangulat kipuhatólásának, de a másik fél részéről az állásfoglalásnak is.

Itt nagyon gyakori a helytelen lépés. Az *udvariassági marasztást tapintatlanság komolyan venni!* Ha azt akarják, hogy maradjak, majd intézkednek. Társaságban ne tessék elsőnek távozni, ha ez feltűnést kelthet, de túl sokáig se maradjunk. Jókor távozni tudni nem könnyű. A távozással nem szabad mást zavarni. Gondolkozni kell róla, *meg kell fontolni* és ha magunk nem tudunk kiutat, forduljunk felnőtthöz, aki gyakorlott.

A *távozás módja* tehát külön tényezője a hatodik érzéknek. Aki 20 tagú társaságtól úgy vesz búcsút, hogy rákényszerít mindenkit a kézfogásra, az aligha ítélte meg jól a hangulatot. Gyakran helyes az *angolos* módszer. Csak elmegyünk, vége. Ezt azonban semmiestre se tehetjük magánházban. De nem kell azt gondolnunk, hogy a társaságnak olyan fontos a mi távozásunk, hogy erről az eseményről mindenki külön tudomást kívánna venni. Mindenesetre áll azonban itt is a tétel, hogy legyünk szívélyesek, nyájasak, de *rövidek!* A házigazda kiskabátban udvariasság kikísér. A jéghideg előszobában aztán eszünkbe jut egy nagyszerű történet és észre se vesszük, hogy ő már megfagy, csak meséljük a falrengető történetünket, még a lépcsőházban is folytatjuk, úgy, hogy ki kell jönnie a lakásból — csupa udvariasságból. *Vegyük észre*, hogy érdekel-e az ügyünk mást vagy nem!

Ez persze mindenre vonatkozik, csak az én cikkemre nem! Mert nem látlak benneteket. Mégis úgy érzem, hogy tapintatos dolog lenne már befejezni. Ime: jó tapintatot!

Temesi Győző.

A MAGYAR JÁTÉK.

Volt egy tanítóm, magyar ember, akinek az volt a szokása, hogy gyűjtötte a játékokat. A karácsonyi és húsvéti vakáció leteltével mindegyikünk vitt neki néhány kedves játékot. Ezeket rajzolgattuk és próbáltuk megcsinálni.

Mikor a sok játék egybegyűlt, kiválogatta a külföldi gyári jegyekkel ellátott, préselt és minden magyar díszítés nélküli, hozzá nem értéssel készített autókat, vonatokat, rugós gépeket és megkérdezte, hogy igaz szívből adtuk-e azokat neki?

— Igen! — feleltük.

— Akkor — mert én igaz szívből félttem a ti magyar szíveteket — engedjétek meg, hogy érzésem szerint cselekedjem a játékokkal.

Nem értettük . . .

— Gyermekeim! Magyar gyerek magyar játékkal játszik. Csináljatok magatok játékokat, inkább segíték nektek. Hazánkat nem szabad ilyen kiadásokkal terhelni, mert van fontosabb cikk is, amit külföldről vagyunk kénytelenek vásárolni.

Sok játék készítési módját megtanultuk. Ezek a játékok kétszeres örömet szereztek nekünk. Örültünk azoknak nemcsak mint játékoknak, hanem úgy is, mint a magunk alkotásainak. A legényegesebb azonban az, hogy minden játékon tulipán, szív, magyar színek, huszár, gémeskút vagy egyéb nemzeti jellegzetesség volt. Ezek mind mélyen bevésődnek a gyermeki lélekbe.

A magyar nemzeti érzésnek mely húrját tudná megpendíteni az a körbe szaladó, hatalmas gyári védjeggyel ellátott szürke autó, melyen egy néger ül pepita nadrágban, zöld cilinderrel a fején és fújja a „Jägerhorn“-t. — Egy ilyen is meglapult a kalapács alatt. A tanító úr adott helyette egy lombfürésszel készített fahuszárt, melyen meglátszott a magyar munka. — Én is ilyen leszek! — mondta lelkendezve egy kis pajtás. Ez a gyermek ösztönszerűleg megérezte, hogy valami magyar szépség után kell vágnia. (Olyan akkor még — hál' Istennek — egy sem akart lenni, mint a néger soffőr.)

A gyermekek sokkal magyarabb szellemben nőnének fel, ha a sok idegen lom helyett egyszerű, szép magyar játékokkal játszanának.

Cserkészek! Vegyétek fel a versenyt a játékgépekkel, hiszen nagy nemzeti célt szolgáltok ezzel.

Erős akaratunk és szorgalmas kezünk közelítse meg ezt a nagy célt, hogy a játékküzetek kirakataiból lassanként tündezzenek el azok a lehetetlen külföldi összeállítások, mint amilyet a karácsonyi vásárok alkalmával egy játékküzet kirakatában láttam: a vasuti töltés mellett pálmafák díszlenek, de ugyanott piros-fehér-kék díszítésű subában magyar juhász tereli a nyáját, közben egy oroszán feljűk sompolyog.

Mégis szebb ennél a huszár, meg a számarháton ülő juhász, tanya, alföldi állatokkal . . .

Orr János.

JÓKAI SOHASE' HAL MEG.*

Hol volt, hol nem, volt egyszer
Mi hazánkban egy ember.

Haja szöke, szeme kék,
Lelke felhőtelen ég;
Szíve áldott és bohó,
Szűz álmokat álmodó;
Hamvas alma két orcája,
Keze szelid galamb szárnya,
Köztünk sétál s eget tapos,
Feje porig alázatos;
Szava fehér, mégis égő,
Csillagot szór, mégis élő,
Duzzadozó égi hitttel,
Földön is jár, mennyet is ver;
Egész-maga csupa Jóság.
Ő a magyar verhetetlen
Drága Örökkévalóság!

Hol volt, hol nem, volt egyszer
Mi hazánkban egy ember.

Barangolt a magyar mezőn,
Hol kacagón, hol könnyezőn;

Bejárta a sikot, dombot,
Völgyet bujt vagy hegyre rontott :
Bámult tavat, ölelt erdőt,
Kergette a folyót, felhőt.
Bekukkantott egy-egy házba
S le-leült a kis padkára,
Ahol várta szép beszéd —
S ott találta a Mesét.
Hű szívére szoritotta,
Magát hintójába fogta;
És azóta vele jár,
Mint a dallal a csapongó,
Fütyös énekesmadár.

Hol volt, hol nem, volt egyszer
Mi hazánkban egy ember.

Ő mesélt már nagyapámnak
Magyar borún vig nótákat.
Letört zászlónk' az ő lelke
Ölelgette, emelgette.
Nagyanyám is szebb napot
Hőseivel álmodott.
Mese, mese, színes, tarka —
Apám ette, anyám falta,

Mikor újra kiderült
S lenyeltük a keserút.
Meséinek szárnyán szálltam
Én is végig szép hazámban;
S jaj! hogy itt az új Mohács:
Fiam is csak Őt olvassa
S csupa hit és lángolás!

Hol volt, hol nem, volt egyszer
Mi hazánkban egy ember.

Aranyszárnyú meséit
Élik, mikor mesélik.
Hamisság tör Igazságra,
De a kezét le nem vágja,
Látószemét ki nem szúrja;
Az Igaz győz újra, újra!
Fényes mennyre nem omol
Rút-feketén a pokol . . .
Az igazak mi vagyunk,
Sírba mi se hervadunk!
A Hamisság nem bír velünk,
Ó, csak mesélj drága Jóság.
Meséd, néped törhetetlen
Magyar Örökkévalóság!

Gyökössy Endre.

* Gyökössy Endre cserkésztovábbképzésünk e nagyszerű költeményét az teszi aktuálissá, hogy febr. 18-án lesz az évfordulója Jókai Mór születésének. (1825-ben született.) Méltó dolog volna, ha ezen a napon minden őrsi összejövetelen megemlékeznének erről a világhírű magyar íróról, akinél szebben, megkapóbban ifjú lelkekhez még nem szólt soha senki. Olvassátok el ezen a napon Gyökössy testvérünk versét s fogadjátok meg, hogy Jókai könyvet elé soha sem tesztek semmiféle értéktelen, izgalmas detektív történetet, sem semmiféle idegen szellemű könyvet!

MEGINT LESZ ÖRSVEZETŐI TÁBOR A CSERÉSZPARKBAN.

Az idén husvétkor az ország minden tájáról érkeznek majd őrsvezetők és őrsvezetőjelöltek, hogy a Hárshgyi Cserkészpark öreg kastélyában öt napig cserkészetet éljenek, olyan életet, melyből mindenki sok tanulsággal, gyakorlati ügyességgel és cserkészszellemmel telítetteben megy majd haza.

Nem hirdetjük, hogy öt nap alatt a jelentkezőkből tökéletes őrsvezetőket képezünk! Azonban az eddigi két őrsvezetői tábor tapasztalatai alapján nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk, hogy minden fiú olyan jelentős útmutatásokat kaphat, hogy ennek segítségével könnyen kialakíthatja magában az őrsvezető mintaképét, a jó őrsvezetőt.

Minden cserkész eljöhét, aki tanulni akar és csapatparancsnoka részvételét engedélyezi.

A III. őrsvezetői tábor március 31. szombat, d. u. 6 órakor kezdődik és tart április 5-e (nagycsütörtök) délig. *Elszállásolás* a Cserkészpark fedett helyiségeiben. *Részvételi díj* 5 P. *Gyülekezés* március 31. (szombat) 4—6 óráig a Cserkészházban (Bp. V., Hajnal u. 6. fsz. 11.). *Jelentkezési határidő:* március 15. A jelentkezés elfogadásáról mindenki írásbeli értesítést kap. A jelentkezés alkalmával a részvételi díjból 1 pengő póstabélyegben (lehetőleg apró címletekben) mellékelendő.

Korhatár 17 év, ennél idősebbek az őrsvezetőképző táborban részt nem vehetnek. Egy csapatból többen is jelentkezhetnek.

A Cserkészparkban elszállásolható létszámon felüli

jelentkezések esetén a jelentkezések beérkezése alapján az előbb jelentkezettek előnyben részesülnek.

A vasúti utazás költségeit mindenki maga fedezi; a minimális részvételi díjból, tekintettel arra, hogy a valóságos árak csupán a fele, nincs módunkban kedvezményt adni.

Vasúti kedvezményt csoportosan felutazók a szokott módon szerezhetnek.

A tábori felszerelést (takaróval, szalmazsákkal) mindenki hoz magával és lehetőleg Temesi: Cserkészkönyvet és Major: Örvezetők Könyvét. A táborban alkalom lesz úgy ennek, mint a többi cserkészkönyveknek beszerzésére.

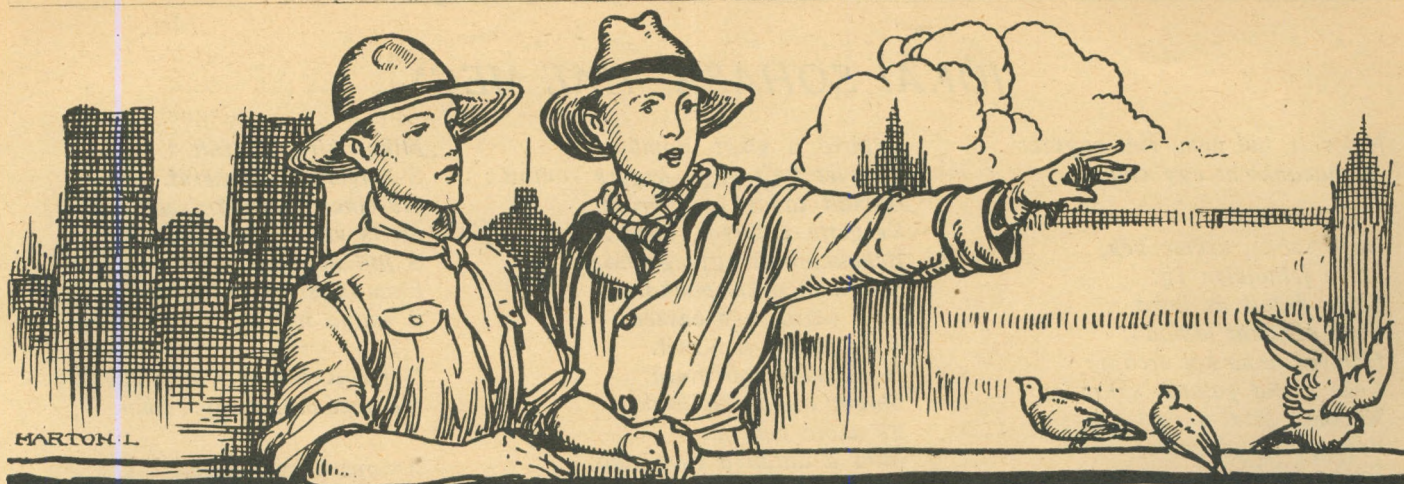
A táborban kötelező jegyzetvezetés van, ezért mindenki hoz magával erős noteszt.

A közös ételmezés vasárnap reggel kezdődik, tehát szombat estére vacsorát mindenki hozzon magával.

Ha valaki betegség miatt nem jöhét el a táborba, úgy annak az előre befizetett 1 pengőt visszafizetjük.

A jelentkezés küldendő: Magyar Cserkészsövetség Vezetőtiszti Testülete Budapest, V., Hajnal utca 6.

A jelentkezésnek tartalmaznia kell: 1. a pontos nevet; 2. születési év, hó és nap; 3. vallás; 4. foglalkozás (iskola osztály, vagy műhely pontosan); 5. próbafokozat, esetleg különpróbák; 6. mióta, cserkész (fogadalom); 7. csapatjának pontos címe; 8. parancsnokának engedélye; 9. 1 pengő póstabélyegben; 10. Végzett-e már őrsvezetői tanfolyamot?

Mit láttam Londonban

II. A kerek asztal.

Együtt ebédeltünk Poppal egy kis vendéglőben. Nyolc óra lehetett, amikor befejeztük és az este olyan csodálatosan szép volt, hogy arra kértem barátomat, menjünk sétálni. Világos volt. Londonban nyári időszámítás van és a nyolc óra hétnek felel meg a kontinensen.

Lassan indultunk lefelé a zajos és forgalmas úton. Eszébejuttattam, hogy délután megígérte, hogy a Roverekről fog beszélni.

Well — a téma hosszú igyekezni fogok, hogy ne legyen túlságosan unalmas — mondta udvariasan —. Maga szenvedélyes gyalogjáró, tudom most is gyalog megy haza, tehát elkísérem a Themsepart mentén.

— All right.

— Hogy az elején kezdjem, a Rover-mozgalom célja a cserkészi ideált átvenni a fejlettebb korú ember életébe. Azt hiszem, már foglalkozott azzal a gondolattal, hogy a cserkészletnek milyen kevés kapcsolata van azokkal, akik, hogy úgy fejezzem ki magam, „kinőttek belőle“, vagy akik öregeknek érzik magukat ahhoz, hogy cserkészek legyenek. Akik „kiöregedtek“, magukkal fogják vinni egész életükre a cserkészszellem dús és gazdag örökségét, de valaminek a hiányát fogják érezni. Ahogy a fiú lerázza magáról az iskola porát és kilép az életbe, szinte a legtöbb esetben megszakítja az összeköttetését a cserkészlettel, épen akkor, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá. Ennek a nagy űrnek az áthidalására és a hiányok pótlására szolgálna a Rover-mozgalom, amelynek az alapjai épenolyan mélyen gyökereznek Anglia szellemében, mint a cserkészmozgaloméi.

A „Cenotaph“ előtt haladtunk át a Whitehallon (a háború hőseinek emlékoszlopa). Mindketten megemeltük a kalapunkat, aztán befordultunk a Westminster Abbey felé. A háttérben egy nagyon jellegzetes és nagyon londoni kép tárult a szemünk elé. Mint egy tüzes őrszem magaslott a folyó felett a „Big Ben“, a parlament kivilágított órátornya.

— Maga szereti a történelmet — folytatta — és valószínűleg érdeklődött az Arthur-monda iránt, amely Arthur királynak és lovagjainak történetéről szól. A lovagi éretnyek legfőbb bírái ők. Egy közös kerek asztaluk van, az úgynevezett „round table“, ahol minden találkozásuk alkalmával beszámolnak a lovagok a tetteikről egymásnak. A legismertebb lovagok Tristan, Parsifal és Lancelot.

Ennek a legendának az ideálja él tovább a Rover-mozgalomban, de természetesen átfórmálva a mai modern időnek megfelelően. A mottói szolgálat (Service) —

ugyanaz, mint a lovagok korában: segíteni másokat, az elnyomottakat, a szenvedőket, pártolni a művészeteket. A mozgalom egészen fiatal, alig néhány éves. 1926-ban jelent meg a főcserkész könyve „Rovering to Success“. (Lefordíthatlan szójáték — körülbelül „Siker-cserkészlet“ a legmegfelelőbb fordítása). Ez a munka a mozgalom alapja, azóta természetesen folyik a kiépítés és a szervezés. A keret és a történelmi háttér megmaradna. A szokások is. *Mi Angliában a lehetőségig ragaszkodunk a multhoz és a tradíciókhoz . . .*

Barátom elhallgatott. Lassan mentünk lefelé a folyóparton a Victória-pályaudvar felé és amint elnéztem az ezüstösen csillogó vizet, amely lassan mint az óramutató fodrozott lefelé, amerre Szent Pál temploma zárta el kupoláival a kilátást, arra gondoltam, hogy mennyi esemény tanuja lehetett ez a folyó. Itt volt, amikor Arthur, a nagy király harcolt a dánokkal, mikor Oroszlánszívű Richárd a szentföldre indult csatába, mikor Szent Johanna sereget vezetett Anglia ellen, mikor Erzsébet királynő uralkodott és ott a kanyarodónál a Szent Pál templomon is túl, a nagy, sötét, könyörtelen várban a Tower-ben egymásután végezték ki az ellenpártiakat, mikor Cromwell lefejeztette I. Károlyt, mikor Wellington legyőzte Napoleont és amikor kitört a háború és megkötötték utána a békét.

És ha ezek a csöndes fekete habok beszélni tudnának, amikor tompa loccsanással ütődnek oda a mohos partokhoz, talán el tudnák mondani, hogy tette nagygyá Angliát, tradíciók tisztelete, ragaszkodás a multhoz, szorgalom, kitartás, vallásosság.

Csöndben gondolkozva mentünk tovább. Chelseaca ódon templomában kilencet ütött az óra.

— Tehát a nemzeti ideálok a kiindulópont — kérdeztem.

— Bólintott.

— Franciaországnak Nagy Károly az ideálja, a japánoké Samurái, a magyaroké negyedik Béla.

— Ki volt ez? — kérdezte.

— Egy valaki, aki azóta többször életre látszott kelni a történelemben, valahányszor bajban volt az ország. Ha hinnék a lélekvándorlásban, azt kellene hinnem, hogy ugyanarról az emberről van szó. De ez más. Van valami titokzatos erő ebben a fajban, amely akkor tud sikerrel ellentállni mindennek, amikor veszély fenyegeti a hazát. Ott volt Mohácsnál is és mi optimisták úgy érezzük, hogy most megint itt van, amikor feldarabolták az országot.

— Rámnézett.

— Hallottam magától már ezekről a dolgokról koráb-

ban. Nagyon érdekelnek. És azt hiszem, ezen keresztül meg tudom érteni a cserkészmozgalom különleges hivatását Magyarországon.

Továbbmentünk a folyóparton. Pop folytatta.

A Roverek felavatása ceremóniával történik, amely teljesen ugyanaz, mint mikor a középkorban felavatták a lovagot. Magát is így fogják felavatni, két gyertya fényénél a vörös kereszttel díszített fehér lepellel letakart asztal előtt.

Nagyon sok probléma van, amelyet megoldani nem sikerült, hiszen — mint mondtam — a mozgalom még fiatal. Így például még nincs kialakulva a szervezet sem teljesen. Dr. Griffin, aki a főcserkész mellett egyik leglelkesebb híve az eszmének, javasolja az ú. n. „nemzeti kerekasztal” felállítását, amely nemzeti szempontok szerint irányítaná a mozgalmat és a nemzet életét kívánatos irányba

terelné. Megmondaná a Rovereknek, hogy mit kell tenniük és kiosztaná a feladatokat közöttük.

Hogy pedig meg legyen a történeti háttér is, az ünnepek és gyűlések azokon a helyeken folynának le, amelyek kapcsolatban vannak az Arthur legendával. Ezek így szellemi központjává válnának a mozgalomnak. Ilyen például a Tinhagel-kastély Cornwall grófságban. A monda szerint ez volt az Arthur király vára.

A Rovereknek természetesen több alkalmuk nyílik a cserkészideál megvalósítására, mert ők már künn vannak az életben. Minden Rovernek bizonyos munkakört kell választania és annak a programját kidolgozni és megvalósítani.

A Victória pályudvarhoz értünk. Itt barátomat feltettem a vonatjára én pedig átvágtam az út közepén, hogy utolérek egy vörös autóbust, amely South Kensingtonba ment.

Hegedüs Ádám.

A MAGYAR FAJ HEGEMÓNIAJA.

Amikor a rác, oláh, cseh és osztrák az elrablott területekhez való jogát hangoztatja, nem tesz egyebet, mint a bécsi kormány tett központosító politikája idején. Kétségbe vonta a magyar faj jogát az európai koncert dirigálásához.

Poliglott jellegét úgy értelmezte, hogy az európai államok létfeltétele, az asszimiláló erő, hiányzik belőle. Pelengére állította minden büszkeségünket, amikor azt hangoztatta, hogy az Árpádok török, az Anjouk francia, Hunyadi oláh, Zrinyi horvát, Báthori, Bocskay, Rákóczi szláv, Hunfalvi német, Petőfi szerb, Mikszáth tót, Herczeg sváb.

De arról bölcsen hallgatott és hallgatnak, hogy Árpád az alpári s bonyhádi csatában Magyarországot alapította meg. Az Anjouk a magyar címet vitték diadalra Danckától Apuliáig. Hiába ragasztanak oláh feliratot Mátyás királyunk kolozsvári szobrára! Bécs a magyar király kardjától rettegett és a német császár, lengyel és cseh király a magyar királyt követte meg Boroszlónál. Pázmány Kalauzában a magyar erő üli diadalát, Zrinyi magyarul harsogta el: „Ne bánts a magyart!” Bocskay, Bethlen, Rákóczi harca a magyar szabadságért folyt, Hunfalvi magyar etnografiát írt, Vitkovich a magyar népdalt indította meg költészetében, Petőfi a magyar lírát emelte fel Dante, Homeros, Shakespeare, Goethe világirodalmi magaslatára, Mikszáth magyarul írta a „Tót atyafiakat”, Herczeg a svábok hitvallását, a „Hét svábót”.

Az egyén azé a nemzeté, amelynek gondolat és érzésvilágához csatlakozik és amelynek a nyelvén hitvallást tesz.

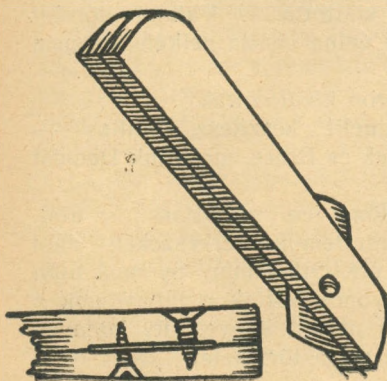
Honnan e hódolat a germán és szláv gyűrűben a turáni

puszták nyugoti őrszeme iránt? Miért asszimilálta keleti fajtánk a nemzetiségek legjavát és hogy lehetett nemzeti állam sokajkú népesség mellett ezer éven át? Miért élte túl e szervezetben Európa minden államát?

Hát azért, mert a VIII. század alatt egy vezérlő gondolat vonult végig benne: a magyar hegemonia gondolata. Benne volt a törzsszerkezet etnikájában, mint természeti erő, a keresztény királyság várendrszerében, mint szuverén tekintély; a rendiség arisztokratikus intézményében, mint privilégium; a népképviselőlet alkotmányban, mint a túlsúly és a többség törvényes joga. Magyarország mindig poliglott ország és magyar állam volt, mert a magyar etnika túlsúlya tartotta fenn az egyensúlyt a sok kisebb nép között.

Ezt igazolják és ezt megőrzik városaink, vizeink, hegyeink. Udvarhelyünket oláh uralja, de a székely balladák magyarok maradnak. Alvincen az oláh parancsol, de Martinuzzi és Kemény szellemét ki nem írhatja. Krasznahorka büszke vára magyar dicsőségről beszél. Szenicén és Szokolcán a cseh garázdálkodhat, de Komjáthy és Gvadányi magyarsága ott az irredenta örökméce. A kassai dóm francia gótikája alatt tovább álmódja fenséges álmát vezérlő fejedelmünk. A Palicsi-tó partján a legfinomabb magyar szimbolista költő márványba vésett arany sorai őrzik a magyar ábrándot, mely a mi végtelenül és bánatos földünkön fakadt, mint az árvalányhaj. Nagyváradon Szent László, Gyulafehérváron Hunyadi, Késmárkon Tökölly, Zsibón Wesselényi, Pozsonyban Pázmány, Aradon a 13, Segesváron Petőfi stb. a titokzatos éjjeli őrségünk.

Csaba Jenő dr.

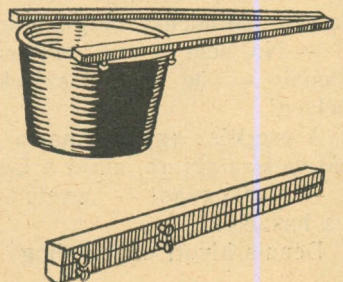
PAPÍRVÁGÓ ÖNBOROTVA PENGÉBŐL.

Két darab mintegy két cm. széles és 15 cm hosszú fadarab közé ferdén önborotvapengét erősítünk. Két megfelelő nagyságú facsavar segítségével e helyzetben nemcsak a pengét, hanem a két fadarabot is úgy összerögzítjük, hogy alkalmas eszközünk lesz papírmunkáink elvégzéséhez. A nyél szilárdítására még egy csavart tehetünk oda is.

FATARTÓ CSAJKA VAGY MÁFŐZŐEDÉNY RÉSZÉRE.

Főzősközben vagy amikor csajkánkban meleg étel van, körülményes azt megfogni. Két darab fából, 4 csavarból és egy csuklóvasból (sanir), ügyes csajkafogót készíthetünk a mellékelt rajz szerint. A rudacsák hossza 30–35 cm, a csavarokat a csajka nagyságának megfelelően csavarjuk be. Használhatjuk csajkafőzőhöz is. Nagyobb edények részére is elkészíthetjük,

mert bizonyára örömet fog okozni Édesanyánknak, ha konyhafelszerelését ilyen edényfogóval kiegészítjük.

KALAND.

— Egy csapatkutya elbeszélése. —

Büszke vagyok arra, hogy a parham-i csapathoz tartozom, mert annak tagjai igazi, vérbeli cserkészek. Tettekkel cserkészek, nem szavakkal. Kedvelik a téli táborozást, a szabad levegőn való munkát és mivelhogy én olyan kutya vagyok, amely szereti a szabad életet, ez nekem igen megfelel.

Egy hétvégi téli táborozáson nagy kalandban volt részem.

Az őr — amelynek őrsvezetője az én gazdám, Dennis Oldcastle — éjjeli pihenőre tért. Én a tábortűz kialvó parázsánál hevertem és mindazokra az örömökre és izgatós kalandokra gondoltam, amelyeket a cserkészekkel átéltem. Egyszerre megszimátoztam, hogy valaki közeledik a táborhoz.

Halkan talpraálltam és hegyeztem füleimet, hogy a legcsekélyebb neszt is felfoghassam. Csendben maradtam, mert nem akartam, hogy az illető — ha ugyan tényleg ember — megtudja, hogy én is a táborban vagyok és figyelem a közeledését.

A hold gyengén világított és fényénél most megláttam a látogatót. Meglepetésemre cserkész volt és további csodálatomra előttem teljesen idegen. Ugyan mi lehet a célja?

A zajból ítélve, amit ütött, ujonc lehetett. Talán eltévesztette az utat és meglátva a tábortűzünk fényét, annak a nyomán jött ide, hogy valaki útbaigazítsa.

Nos hát, minden cserkész az én barátom, ezért, amikor a látogató néhány yardnyira volt a tábortól, elébe mentem. Amint engem meglátott, hátrált, mintha félne tőlem.

Én megcsóváltam a farkamat, hogy lássa, milyen barátságos vagyok. Ez megnyugtatta. Előbbre jött és megsimogatott.

— Jó kutya! — mondta, de láttam, hogy egy kissé remeg. Valahogy nem volt bizalma bennem.

Óvatosan a sátor felé indult és betekintve beszólt:

— Oldcastle őrsvezető itt van?

Hangja felébresztette az egész őröt, azután hallottam Dennis hangját, amint válaszolt:

— Igen, itt vagyok. Mit akarsz?

— Én pangmore-i csapat cserkésze vagyok, — felelte a látogató. — Egy súlyosan sebesült embert találtam a parham-i úton. Elgázolta egy kocsi. Kényelembe helyeztem, ahogy csak tudtam, azután felfedeztem a ti tábortüzeteket és átjöttem, hogy segítsétek elvinni az illetőt a legközelebbi lakóházig.

Dennis kibújt a takaróiból és öltözni kezdett.

— Ti többiek, alhattok tovább — mondta —. Elviszem a hordágyunkat. Gondolom, mi ketten magunk is elbírnjuk azt az embert.

Alig két perc múlva Dennis a sátor előtt állt az összecsavart hordággal. Alaposan megnézte a cserkészt és minthogy idegennek találta megkérdezte:

— Honnan tudtad, hogy én a sátorban vagyok?

A látogató rám mutatott.

— Amint megláttam Bruce-t, tudtam, hogy nem lehetsz messze. Mindenki tudja, hogy elválhatatlanok vagytok.

— No, nem is vagy te olyan nagyon ujonc — mondta Dennis —, de az őrsi színeket nem viseled a megfelelő helyen!

A cserkész egy pillanatra megzavarodott, előbb a saját vállszalagjára, majd a Dennisére tekintve.

— Csakugyan! — nevetett. — No, majd rendbehozom, ha hazaérek.

Dennis hívott engem, hogy kövessem. Hármában vág-

tunk át a mezőkön a parham-i út felé. Az országúton a cserkész jobbra fordult.

— Az ember úgy száz yarddal lejjebb van az úton — mondta —. A fűben hagytam az útszélén.

— Eltört valamije? — érdeklődött Dennis.

— Nem hinném. Rázkódtatás és ijedség lesz a baja, úgy gondolom.

Mentünk vagy száz yardnyira, amikor a cserkész megállt.

— Itt valami nincs rendben — szólt —. Elhagytuk a helyet, ahol az embert hagytam.

— Biztos vagy ebben? — kérdezte Dennis.

— Nem mentünk el mellette, ebben egészen bizonyos vagyok.

— Talán elment — vélte a cserkész.

Dennis megfordult és visszanezett az útra. A következő pillanatban még egy emberi lény jelenlétét szimatoltam meg, de mielőtt jelt adhattam volna, előugrott a bokorból és Dennisre vetette magát, majd valami nehéz zúdult le a fejemre és én elvesztettem az eszméletemet.

Épen hajnalodott, amikor visszanyertem érzékeimet, de beletelt néhány perc, míg agyam megtisztult és vissza tudtam emlékezni a történetekre. Éles fájdalom nyilalt a fejemben és merevnek éreztem minden tagomat, de amikor ráeszméltem a Dennis elleni orvtámadásra, megráztam magam és lábra álltam.

Ugyan mi történhetett barátommal? Mi volt a szándéka annak az embernek, aki megtámadta? Mi lett a cserkésszel?

Ezek a kérdések kergették egymást agyamban, de nem találtam a rejtély nyitját.

Rájöttem, hogy a leghelyesebb lesz azonnal visszatérni a táborba. Talán ott lesz Dennis?

Nem tartott soká, amíg elértem a tábort. A tűz kialudt és a sátorban hét cserkész aludt mélyen, de Dennisnek nyoma se volt.

Hangosan és kitartóan ugattam; a cserkészek egyenként ébredtek.

— Halló, öreg! — kiáltott Timmy Noakes, a segéd-őrsvezető —. Nem hagyod az embert nyugton? — Azután bizonyára észrevette Dennis üres takaróit, mert hozzátette: — fiúk, Dennis még nem jött vissza!

— Lehet, hogy kinnt van — jegyezte meg az egyik cserkész.

Timmy fölöltözött és követett engem a szabadba. Dennisnek sehol semmi nyoma. Timmy a fejét vakarta.

— Hol van ő, Bruce? — kiáltotta, a fejemet simogatva. Abba az irányba loholtam, amelyben néhány óra előtt Dennis-szel és az idegen cserkésszel mentünk. Egy darabig mentem, amikor Timmy visszafütyült. Visszatért a sátorhoz és aggódva hívta a többi cserkészeket.

— Bújjatok ki, fiúk! — kiáltotta. — Valami történt Dennis-szel! Bruce nem jött volna vissza nélküle, ha nem lenne baj!

A cserkészek hamar a sátron kívül voltak.

— Te itt maradsz és reggelit készítesz, Phillips — mondta Timmy —. Mi többiek és Bruce, megyünk Dennis megkeresni.

Megindultunk át a mezőkön; én mutattam az utat. Egyenesen arra a helyre vezettem a cserkészeket, ahol Dennis-t és engem támadás ért. Ott Timmy nyomok után kutatott. A puha talajon olyanok voltak a lábnyomok a segéd-őrsvezető előtt, mint a nyitott könyv. Oly könnyen olvasta azokat, mint ti most ezt a történetet.

— Itt alapos küzdelem folyt! — jelentette ki komoran. — Nézzétek, itt láthatjátok Dennisnek és az éjszakai cserkésznek lábnyomait és két pár nagyobb cipő lenyomatait. Megtámadták őket és —

— Ide nézzetek! — vágott közbe Slipper cserkész, aki köröskörül kutatott. — Válszallag!

Timmy kézbe vette és szemöldökét zavartan vontá össze.

— Semmiesetre sem Dennisé — mondta —. A csörgőkígyó — örsszínei: rózsaszín és fehér. Nem ismerem csörgőkígyó-örst a környéken. Nézzétek, milyen ügyetlenül van a vállrojt összeállítva! Azt hiszem, hogy aki ezt elveszítette, csak olyan „álcserkész“ volt. A parancsnok úr mondta, hogy van belőlük néhány Fremlin faluban. Megvan! Azé a fiúé volt, aki éjjel a sátorhoz jött. Azért jött, hogy elcsalja Dennisét és —

Találd meg! — tette hozzá, felém fordulva. — Jó kutyus, Bruce, találd meg őt!

Körülszaglásztam és végül szimatra leltem. Igen gyenge volt az és az úton keresztül egy erdő felé vezetett. A cserkészek buzgón követtek és mikor itt-ott megtévedtem, hajtottak, bízattak és dicsérték engem és amint újra megtaláltam a szimatot, halk örömmel éljeneztek.

A nyom egyenesen átvitetett az erdőn, át egy mezőn a túlsó oldalon, el a Woppit-dombra, amelynek tetején áll a híres vizimalom, ahol egy régebbi kalandom alkalmával csaknem az életemet vesztettem.

A Woppit-domb a csapatnak kedvelt cserkészterepe volt és én a hely minden zugát ismertem. A szimat erősödött, amint a csúchoz közeledtünk és Timmy, aki bizonyára észrevette, hogy izgulni kezdtem, csillapítólag tette a kezét a nyakamra.

— Kitartás, öreg, kitartás! — mondta és megállásra

bírt. Azután cserkésztestvéreihez fordult: — Maradjatok itt; Bruce is — és elindult —. Előre megyek szemlélődni. Az a hitem, hogy Dennisét megtaláljuk a malomban.

Én nagyon elégedetlen voltam. Vele akartam menni. Meg akartam találni Dennisét; de mint jó cserkésznek, engedelmeskednem kellett.

Élvezet volt Timmyt figyelni. Oly lopózva kúszott a malom felé, mint a macska. (Nem szeretem a macskákat, de megközelíteni tudnak!) Zavartalanul ért a falhoz és óvatosan megállt egy ablak alatt, amely erősen el volt zárva.

Láttuk, amint vigyázva felállott a lábazatra, míg szemei az ablak párkányával egy szintbe jutottak. Pár pillanattal így tartotta magát, azután leszállt, óvatosan megkerülte az épületet és eltűnt.

Néhány percig távol volt, de amikor végül újra megjelent, arckifejezéséből és szemeinek tüzes fényéből láttam, hogy haragos.

— Gyertek, fiúk! — mondta. — Épen jókor jöttünk!

— Mi történt? — lihegte Slipper.

— Csitt! Ne beszéljétek; kövessetek és halkan járjatok!

Timmy megfogta a nyakörvemet és úgy vezetett. Amint elértük az épület sarkát, megállított minket.

— Dennisét a vizikerékhez kötötték — suttogta — és két vad kinézésű ember kínozza. Nem tudom elképzelni, hogy mi van vele, de azt tudom, hogy Dennis veszélyben van! Azzal fenyegetik, hogy megindítják a kereket, ha nem ígér meg valamit.

Halkan morogtam. Nem tehettem róla. Arra a gondolatra, hogy Dennis veszélyben van és két gonosz ember karmai között, minden szőrszál felborzadt a hátamon.

— Maradj, Bruce — figyelmeztetett Timmy, majd megfordulva, Slipperhez szólt. — Gyere velem! — mondta. — Ti többiek, itt várjatok! Örsi jelet adok, ha szükségem lesz rátok.

Halkan tovalopóztak és pár percig csend volt. Azután élesen hangzott az örsi kiáltás a reggeli levegőben. Túlrohantunk a sarkon, mint egy kutyafalka, teljes zajjal.

A látvány, amely elé kerültem, dühbe gurított. Dennis pajtásom a vizikerékhez volt kötözve és oldalt a nagy köveken Timmy Noakes és Slipper kétségbeesetten küzdöttek két emberrel. Mialatt én még néhány yardnyira voltam, az egyik ember Slippet fejével a vízbe lökte és az emeltyűhöz ugrott, hogy megindítsa a kereket.

Minden szőrszálamat felborzolta, állkapcsaimat szélesen kitarva ugrottam az emberre, aki dobbanva zuhant a földre, meghempereedett és hatalmas csattanással a vízbe esett.

A másik embert sikerült legyűrni és biztonságosan megkötözni és amikor társa is kivonszolta magát a vízből, a cserkészek rávetették magukat. Rövid, heves

küzdelem folyt le. Hatalmas ember volt, de a cserkészek számbeli fölénye legyőzte. Az embert Slipper lassójával alaposan megkötözve gonosz cimborája mellé fektették.

Azután Timmy hozzálátott örsvezetője kiszabadításához.

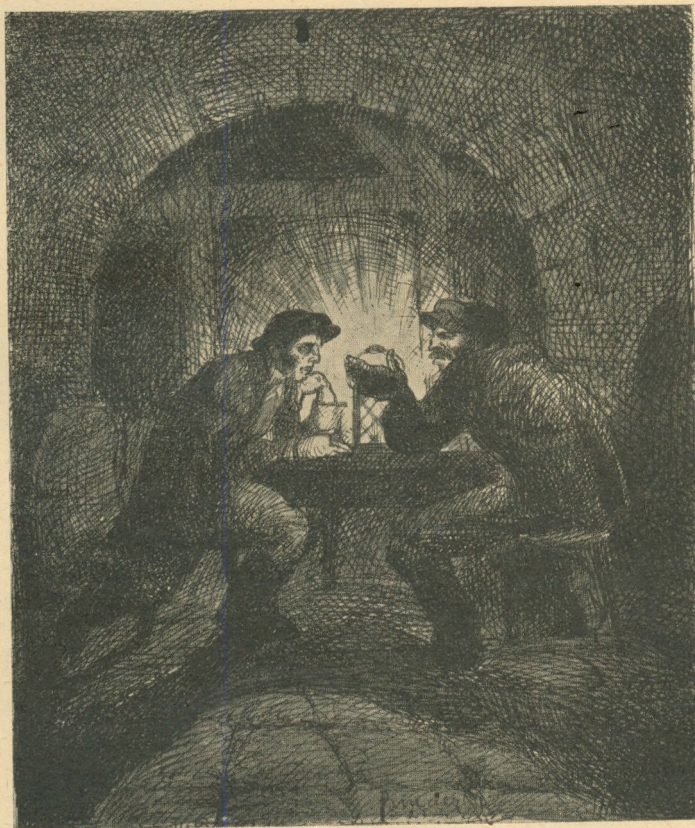
— Mi történt? — kérdezte Timmy, amikor Dennis biztonságban és épségben a két ember előtt állott.

— Majd elmondok mindent, ha visszamegyünk a táborba — volt a válasz —. Első dolgunk az legyen, hogy ezt a két fickót lakat alá tegyük. Egyiktek elszalad a faluba és elhozza Grimes csendőrt!

Félórával később a két ember úton volt a csendőrszoba felé.

Amikor eltűntek a szemei elől, Dennis bement a malomba, s pár perc múlva azzal a cserkészzel tért vissza, aki éjjel meglátogatta a táborukat.

— No, most a táborba! — szólt Dennis. — Éppen reg-

Két vadképű ember az elhagyott malomban.

gelizhetnék. Ez a fiú velünk jön. Viselkedéséről némi felvilágosítást kell adnia.

*

Nem emlékszem, hogy valaha is jobban ízlett volna a reggeli, de amikor Dennis magyarul kezdte a rejtélyt, felhagytam az evéssel, hogy figyeljek.

— Ezek a fickók, akiket Grimesnek átadtunk — kezdte — hamispénzverők és a malom a főhadiszállásuk. Tegnap délután véletlenül beléjük botoltam. Épen amikor a legérdekesebb volt a társalgásuk, elprüsszentettem magam. Nem tehettem róla. A zsványok üldözőbe vetek, de én elináltam. Egyikük alighanem követett engem idáig táborig, aztán kitervelte, hogy elcsal engem éjjel. Ezt a fiút hisználta csaléteknek. Talán ő lesz szíves és elmondja szerepét az ügyben!

A cserkész, a tábor éjjeli látogatója, mogorva arcot vágott.

— Minek mondjam el? — mosolygott aztán gúnyosan.

— Ugyis átadnak a zsandároknak!
— Ha igazi cserkész volnál és nem olyan „álcserkész“, akkor nem kellene félned — szolt Dennis hidegen —. Ugy-e, ahhoz a fremli-i „ál-örshöz“ tartozol?

— Micsoda? Ha volnék? — vágott közbe a fiú.

— Igen, ha valódi cserkész volnál, tudnád, hol kell viselni a vállrojtod. Azt is tudnád, hogy a cserkész minden cserkésznek testvére és nem mentél volna bele ilyen aljas dologba. Én elmondom a te szerepedet az ügyben. Az egyik ember a te nagybátyád. Te tegnap délután a malomban jártál és hallottad, hogy én felfedeztem a pénzhamisítók rejtekhelyét, s amikor nagybátyád leírta a cserkészt, nem volt nehéz rájönni, hogy én voltam az. Hogy aztán te vagy a nagybátyád főzte-e ki a tervet, hogy engem elcsaltok a táborból, azt nem tudom, de hiszen ez nem is fontos. Ahogy a dolgok alakultak, nem törődöm vele. Láthatod, hogy számíthatok Bruce-re. Még ha le is ütötte a kutyámat, mégis Bruce győzött. Nem ismered őt!

Morogtam. Nem tetszett, hogy annyira dicsérnek.

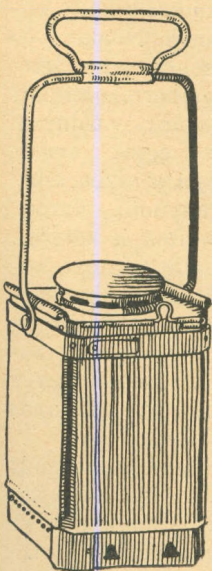
— No, most gyere és kapsz egy jó reggelit — szolt Dennis az „ál-cserkésznek“. — Többé nem tűrünk el tőled ilyen rosszaságot, de most reméljük, hogy ezek után rendszeresen viselkedel.

*

A következő csütörtökön egy „ál-cserkészből“ igazi cserkész lett és Dennis szerint igen sokat ígérő ujonc.

F. Hayd Dimmock.

MILYEN A „CSERKÉSZLÁMPA“?

1. rajz.

Ilyen néven már nem egyszer látunk lámpát, melynek csak neve volt cserkész, használhatóságának kipróbálásánál azonban egymásután bontakoztak ki hibái. Ha most egy cikk keretében óhajtanánk egy cserkész igényeknek mindenképpen megfelelő lámpatípust ismertetni, biztosak vagyunk, hogy olvasóink élvezettel olvasnák el kiváló tulajdonságait, azonban megvásárlásához már nem jutnának hozzá, mivel ma úgy áll a helyzet, hogy terveket csinálni könnyű, megvalósítani azonban nehéz, megvásárolni pedig szinte lehetetlen.

Ezért van, hogy hosszabb elméleti fejtegetés nélkül közöljük egy olyan lámpa leírását, melynek ára cserkészek részére nem túl magas (2.— P.), igényeinknek megfelel s ami a fő, kapható a Cserkészházban lévő Cserkészboltban.

A lámpa, melynek neve „Cserkészlámpa“, erős bádogból készült. Alapterülete 8×8 cm nagyságú négyzet, magassága kihuzatlan állapotban 15 cm (l. 1. rajz). Minden oldalról fém borítja, tehát hátizsákba csomagolásnál üvege nem törhetik össze.

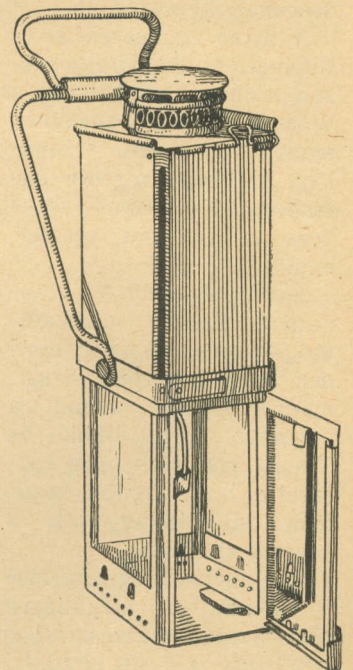
Használatnál (l. 2. rajz) a lámpa védőburokját felhúzzuk s ekkor előtűnik az üvegezés s benn az olajtartály, melyre azonban gyertyát is szerelhetünk. A lámpa három oldalról üvegezett, a negyedik oldalon, a fémajtó előtt tükör van, mely a

lámpa fényének vetítésére, esetleg kinyitva toalett célokra szolgál. (L. 3. rajz). A lámpa tetején füstnyílás van, mely használat közben némileg kihúzható.

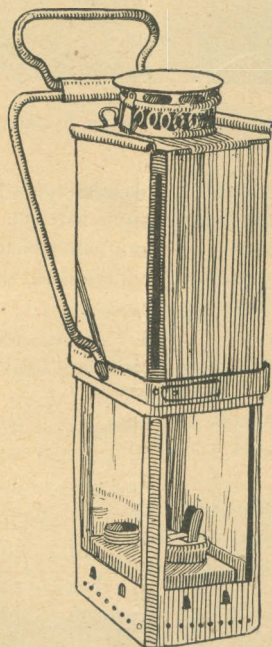
A lámpa olajtartójába olajat töltve a kanóc egyenletes szép lánggal világít (l. 4. rajz). Az olaj betöltésekor a kanócot helyéből kiszedjük. Eloltásához a tartalécsavarmentre (a kanóccra) csavart gyertyatartót helyezünk s eltevesznél szilárdan rácsavarjuk, hogy az olaj ne folyék ki.

A gyertyát a négyágú gyertyatartóba (l. 5. rajz) helyezük. A lámpának súlya 580 gr., tehát könnyű, olcsó, összetörhetetlen, kevés helyet foglaló, felakasztható, gazdaságos a „Cserkészlámpa“.

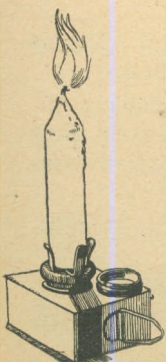
Ajánlatos, hogy a cserkészlámpát jóval a táborozás előtt szerezék be a csapatok, nehogy a tábor előtti nagy rendelések hirtelen merítsék ki a készletet.

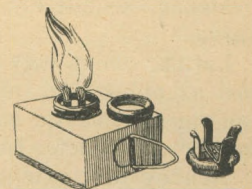
3. rajz.

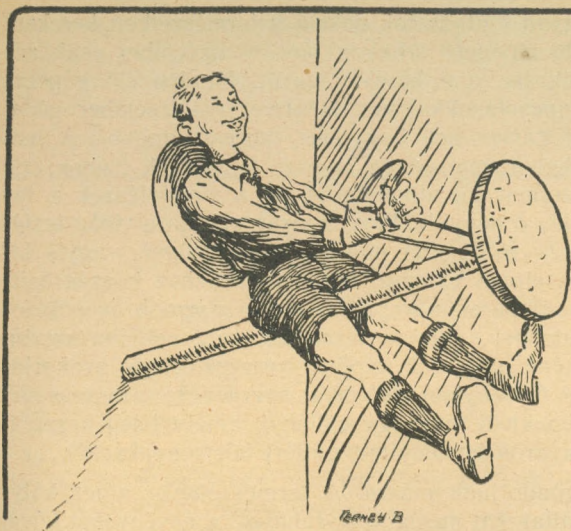
2. rajz.

5. rajz.

4. rajz.

Cserkész a szögörv.

Lári-fári!

Ne meséljenek nekem nagy műlelkességgel a természet szépségeiről és a cserkészfiúról, aki „otthon van az erdőben és mezőn“, mert megharagszom! Mert hát igenis szép a búzavirág, meg a tölgyfa, meg a hegy (de csak alauról, mert ha az ember meggondolatlanul felmászott rá, akkor már csak a megvetett ágyat találja egyedül szépnek); és szép a lepke is addig, amíg nem kell utána futni, hogy megfogjad a kis hugod számára; még kellő távolságból, erős kerítés mögül nézve a vágató ló is, meg a legelésző tehén is szép... De ez mind nem a természet érdeme, hanem a virágé, hegyé, tehéné; és a természethez tartozik a sár is, meg a havas eső is meg a Dunán csendesen pont a csónakod mellé úszó döglött kutya is; — és lám, még sem mondjuk soha, hogy: Jaj, de csunya a természet! Mert a természetet dicsérni divat; és divat a benne otthonát találó cserkészfiúról beszélni is, — pedig a természetben nem a cserkész, hanem a hängya, darázs, mérges kutya, farkas, és több más kellemetlen teremtmény van otthon, ami elég baj a cserkészfiú számára!

És ne meséljetez nekem a természet ismeretéről sem, mert az csak humbug. Azt hiszed, hogy ha egy virágra ráfogod a másik virágnak a nevét, és a hegyből kiálló kőre ráfogod, hogy az az (oligocén-biotitandesit vulkanikus tömbülete), vagy ha a pinyöke hangjáról arcátlanl kijelented, hogy most úgynevezett Cuculus canorus hívja a párját, — hogy akkor te már ismered a természetet? Hiszen ilyen alapon a legnagyobb természettudós a kis II. gimnázista, aki sok szekunda árán bemagolta, hogy a tököt cucurbita pepo-nak hívják, de ha megkérdezed a tök külső megjelenési formájáról, akkor kijelenti, hogy főzéléses tálban terem, és mellette kirántott karmonádli található. Engem a barátaim mint nagy természetismerőt bámulnak, mert egyszer egy kiránduláson lefőztem egy nagyképű tudóst; ő ugyanis leszakított egy sárga virágot, mondván, hogy az a potentilla anserina gyönyörű példánya, mire én kijelentettem, hogy téved, mert ez egy pinpinella vulgáris. Vitatkoztunk, de én jobban bírtam hanggal, és így nekem lett igazam. Azóta kitűnő természettudós hírében állok, és Linné megszégyenülne, ha halalná, hogy milyen zengzetes új neveket adok az ő fűveinek.

Az igazi természetismeret az, ha az ember tanul a természettől. A cserkész nyitott szemmel jár erdőn, mezőn, nem azért, hogy a pornak legyen hova berepülnie, hanem, hogy mindent meglásson, ami hasznos és tanulságos. Mint e kérdés szakértő ismerője, most mindjárt valami nagy

bölcseségre fogom megtanítani a kiránduló fiúkat, ami semmiféle könyvből nem található. (Még a Temesi-féle Cserkészkönyv legújabb kiadása sem szól róla, pedig abban minden benne van).

Tétel: Az ember a legtermészetellenesebb lény széles e világon.

Bizonyos induktív, vagyis „bevezető“ módon, jelenségek felsorolásával. Ez a legtudományosabb módszer, mert az ember addig sorolja a tényeket, míg mindenki elfelejti, hogy mit is akart bizonyítani, és mindent elhisznek neki, csak hogy elhallgasson. Így lesznek a tudósok is világhírűvé és e módszerrel mindenféle bolondságba bevezetik az emberiséget. Azért inductív módszer.

Tehát a cserkész jár a természetben, vagyis a poros országúton vagy a bógánccsal és egyéb szűrős gazokkal teli úgynevezett pázsiton, és közben néz, gondolkodik és észrevesz.

Észreveszi, hogy a természetben még csak véletlenül sem akad sehol *egyenes vonal*. Görbe ott minden: a talaj, a hegy vonala, a fák ágai, virágok alakja, díszítése, az állatok minden vonala, stb. stb... A természet nem ismeri a vonalzót. De nem ismeri a körzöt, szögmérőt, és egyéb mérnöki szerszámokat sem. Mert a természetben *semmi sem szabályos*. Ott nincs kör, háromszög, ellipszoid, és nincs kocka, piramis, gömb, és egyéb szörny-születtei a matematikával elrontott emberi elmének. Ha egy mérnök kirándulni megy, egész úton a haját tépi, mert a természet nem más, mint a mérnöki tudományeleven kicsüfolása, és ő sehol sem tudja felfedezni az ő kedves idomait és vonalait és szögeit. A világtörténelem leghíresebb mérnökei abba pusztultak bele, hogy elindultak megkeresni az egyenes vonalat. Térdig kopott a lábuk, kinőtt a szakálluk, és még sem tudták megtalálni. Mert egyenes vonal *nincs!* Sokáig azt hitték a szobatudósok, hogy a víz felszíne egyenes vonalat mutat, és aki ezt felfedezte, azt 100 teritékes banketten ünnepezték és megválasztották az akadémia tagjává, a király pedig neki adta a leányát és a fele királyságát; és ma már a legbuk-sibb ujonc is tudja, hogy a forrás és a hegyipatak vize a legvadabb cikk-cakkban ömledez rézsútosan lefelé, az összes többi vizek felszíne pedig állandóan hullámzik és gyűrűzik és mozgolódik, úgy, hogy ha itt-ott véletlenül meg is találja az egyenes vonalat, elég egy követ bele-dobni, és újból elveszíti azt. Euklydest, a világ legrégebb és legnagyobb matematikusát egyszer a Nilus partján fogta el a rendőr, amint ott őrzöngve fel-alá rohant, és kereste az elveszített egyenes vonalat. A mentők vették

Euklydes keresi az elvesztett egyenes vonalat.

gondjaikba szegényt, és kényszerzubbonyba dugva vitték be a Ramzeszei elmegyógyintézetbe, mert kimondták, hogy aki a természetben az egyenes vonalat keresi, az bolond. Nos, én pályázatot hirdetek a nyitott-szemű cserkészfiúk számára: *keressék meg a természetben az egyenes vonalat*. Aki nekem a minden mérnökök örök álmát elhozza, arról egy fejezetet írok a „Sportakadémia” most készülő nagy könyvébe.

De tovább! — A természetben nincs szabályosság, nincs *szimmetria*, és nincs *két egyforma példány* semmiből. Nem szimmetrikus a falevél sem és a lepke szárnya sem, sőt — (erről a Zászlónk írt egyszer cikket) — ha az ember fejét pont az orra közepén ketté vágnák, kiderülne, hogy a jobb arcunk sem szimmetrikus a bal arccal. Mert a természet művész és nem gyáros: nem csinál két példányt semmiből. Próbáljatok keresni két egészen egyforma tojást vagy almát vagy virágot: megőszültök bele, mégsem találtok. Mert nincs. Csak a természetet a vasúti kocsik ablakából figyelő vigéc gondolja, hogy minden egyforma.

— Nem régen egy bácskai nábob juhászával beszélgettem a szálláson; volt körötte vagy ezer birka: egyik olyan, mint a másik. A juhász névről ismerte valamennyit, és amikor megkérdeztem, hogy lehet ezt a sok egyforma beszámozni egymástól, azt mondta: „Keressen az úr két egyformát közöttük, oszt akkor nem bánom, ellophati tőlem a nyáj felét.” — Nem mentem közéjük keressélni, mert nem voltam biztos benne nem harap-e a bácskai birka, no meg nem is tudtam volna mit csinálni 500 elloptott bégető jószággal, de azóta hiszem, hogy még a birkák közt sincs két egyforma. Gyerekek, keressetek kint a természetben bármilyen élőből két egyforma példányt!

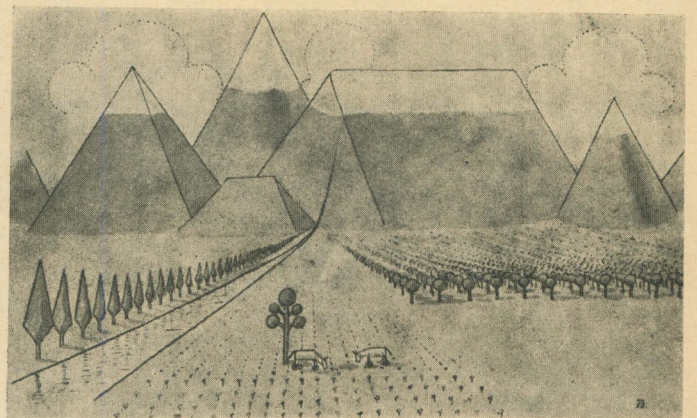
A természetben rendezett kutató séta után nézzetek szét itthon. Meglátjátok, hogy az ember mindenben, amit épít, deszkából, kigondol, mindig a természettől lesi el a gondolat velejét, — és megcsinálja azt egészen kiforgatva, rosszul. Mindent szabályosan kimér és kipontoz, mindenben a szimmetriát és az egyformaságot keresi, és vonalzó meg körző nélkül gondolkodni sem, sőt talán aludni sem tud. Látja, hogy a madarak fészket építenek galyakból, fűből, tollból; erre ő is fészket épít magának, de a nehéz köveket addig méri, faragja, igazítja, míg az emberfészkekből otromba kőkalitka lesz. — Látja, hogy a madár repül, és ő is gépmadarat csinál magának, de megmerevíti a szárnyát, csőre helyébe csúf légsavart tesz, és csodálkozik, ha a madarak mind idegsokkot kapnak a gépmadar láttára. — És ha már a gépeknél va-

gyunk: ugyan mutassatok nekem a természetben kereket! Minden élő lépegető lábakon jár; — az ember csak azt tudja mozgatni, ami keréken gurul. Minden élő gépezet csuklós kapcsolásokkal van kiépítve; — az ember gépei kerekek, fogaskerekek bonyolult zagyvaságai. — A természet mindent ragaszt és tapaszt (a csontok, izmok épp úgy egyszerűen tapadnak, mint pl. a madárfészek a fához, a szikla a hegyoldalhoz, a virág szirma a virág testéhez, stb.); — az ember mindent varr, szögez, vagyis átlukgat és elront valamit, hogy a másikhoz hozzáerősít-hesse. Az emberek városai a legborzasztóbb megcsúfolásai mindennek, ami a természet elgondolása szerint szép; kemény gallérunk, cipőnk, kesztyűnk egy gyakorlatlansági versenyben első díjat nyernének; (mutassatok az emberen kívül még egy élőlényt, amely télen kesztyűt hord, és nyáron keményített gallért köt a nyakára!) ...

Vagy gondoljunk másra. A természetnek nincs kályhája: az állatokat meleg szőr-ruhával, a növényeket hóval melegíti. Az ember minden szobájába kályhát állít, és nyeli a saját és a szomszédja füstjét. — A természetben van őse az autónak, repülőgépnak, tengeralattjárónak (ló, madár, hal), de pl. nincs őse a vonatnak, amely csak az ő jól kitaposott sínein tud szaladni; nincs őse a hajónak, amely csak a víz fölött tud úszni, és mindenütt más-hol tehetetlen. Hajó helyett, ha a természettől tanulnak, az embereknek repülő hajókat, vagy vizen is járó aeroplánokat kellett volna építeniök, mert ezeknek vannak őseik: a vízi madarak. És a hegedűsnek őse a tücsök, a fuvalásnak a rigó, a bombardósnak az elefánt, mert az is olyan nagy túlkön át trombitál. És így tovább! Mindennek, amit az ember kitalál, megvan az őse a természetben; figyeljete csak, és rengeteg nagyon érdekes dologra fogtok rájönni magatok is.

Még csak egyet mondok. Képzeljétek el, milyen gyönyörű volna az, ha az emberek nem rontanának el mindent, amit a természettől tanulnak, hanem pont úgy csinálnák meg ők is, amint a szabadban látják. Ha pl. a házunk teljesen madárfészek módjára épülne, a villamos kocsik négy lábon lépegetne stb. Gyönyörű volna!

A Magyar Cserkész művészével lerajzoltattam, hogy milyen lenne a szép természet, ha a mérnökökre bíznák a megépítését. Nézzétek meg a szabályos hegyeket, egyenes vonalú patakot, szimmetrikus fát, keréken futó teheneket; — azután üljetek neki és rajzoljátok meg magatok, milyen lenne a mi környezetünk (pl. egy utca, egy szoba, egy iskolaterem), ha a mérnökök kiraknák egy pusztá szigetre, és a körző és vonalzó nélkül maradt emberek mindenben a természetet utánoznák, de hűséges pontossággal. Aki a legjobb rajzot küldi be, annak egy

A „szabályos” természet.

fél kiló szaloncukrot küldök, és azonkívül kijárom, hogy megkapja a „Kificamodott-fantázia-rendet a nagy bolond-gombával“. Mert megérdemli, higyjétek el!

Most még azt kérdezi valaki, hogy hát mi lesz a „cserkéssel a szögön“, akiről a cikkem címe szól. Hát semmi

sem lesz. Én a helyes természetismeretről akartam írni, és a címbe csak azért tettem bele a szögön lógó cserkészt, hogy kíváncsiságból elolvassátok a cikkemet. Mert ha komoly címet írok, akkor senki sem bolond hogy elolvassa. Így kifogtam rajtatok. *Szektor.*

A LEVEGŐBŐL ÉLÜNK.

Valamikor régen, sok millió évvel ezelőtt nem olyan volt ám a föld, gyerekek, mint ma. Az embernek még nyoma sem volt. A szárazföld és a tenger nagy harcaik után végre kezdtek kialakulni, elkülönülni. A szárazföld alakja, nagysága folyton változott. Azonban ne higyjétek, hogy változás egy-kétezer esztendő alatt ment végbe. Bizony ide is szüksége volt az „öreg földnek“ sok száz-ezer, vagy millió esztendőre.

Ezidőtájt történt, hogy a tengerből, hol már víg állati élet folyt, az első gerinces halgyík ki-ki rándult a szárazföldre és kezdte kitapasztalni az ottani életviszonyokat. Ennek az ősgerincesnek hosszú kígyóalakú teste lehetett, apró lábakkal, hatalmas hosszúkás fejvel és fűrészszerű fogakkal. A gerinces állatok ősenek ez az első, szárazföldet meghódítani akaró kísérlete abban a korban történetelt, melyet mi ma kőszénkornak nevezünk. Eddig ugyanis gerinces állatok csak a tenger vizében éltek.

Mit is láthatott ez a partra lépő első gerinces a szárazföldön? A kőszénkorban (melynek elmulta óta 100 millió év is eltelt) már rengeteg erdőségek voltak. Borzalmasan nagy, 40—50 méter magas faóriások. Nem olyan fák, mint a maiak, hanem a páfrányfélékhez hasonló, de óriás mértékben megnövekedett példányok. A mai ember utólag kalamiteszeknek, neuropteriszeknek, araukariáknak, stb. nevezi azokat. Belőlük lett a kőszén.

Tehát, amint a gerinces víziállat 100 millió évvel ezelőtt kimászott a partra és kíváncsian szétkémlelt, láthatta a hatalmas páfrányerdőket. Ez a 100 millió esztendő igen nagy idő, fiúk, hiszen az ember megjelenésének első nyomai másfélmillió évet tesznek ki, az emberiség történeti multja pedig alig 5—6 ezer esztendő.

Tehát már sok-sok millió évvel az ember megjelenése előtt meghódította a szárazföldet a növényzet, a fa, a sejtközösségnek együttélése.

Azt tudjátok ugy-e fiúk, hogy minden élő szervezet apró sejtek tömegének életközössége. Minden szerves test apró kis élőlények tömege. Mikroszkóp, vagy erős nagyító alatt látjuk ezeket a kis sejteket egymástól elkülönülve.

Ezek az apró, testet alkotó részek, külön-külön megélni nem képesek, csakis együtt, úgy, hogy mindegyik sejtcsoport más és más olyan munkát végez, mely munka a közös megélhetéshez feltétlenül szükséges.

Az állati szervezetek csak akkor keletkezettek és élhettek meg, amikor már a földön olyan viszonyok uralkodtak, hogy a nekik megfelelő táplálékhoz hozzájuthattak. Mivel az állati szervezetek kivétel nélkül csakis kész, táplálkozásra közvetlenül alkalmas élelmiszerek elfogyasztásával tudják életüket fenntartani, természetes, hogy minden állati élőlényt meg kellett előzniük azoknak a szervezeteknek, melyek az állati test táplálékául szolgálhatnak. Ezek legfőképpen a növények. A növényi élet fejlődésének pedig koronája a fa.

Jó, jó, gondoljátok magatokban, kedves kis barátaim, ez mind nagyon szép, hogy a növénynek meg kellett előznie az állati életet, hogy annak táplálékául szolgálhasson. Azonban miből élt a fa? Annak nem kellett táplálék?

De igen, a növénynek is kellett miből élnie, azonban

a növény nem talált kész emészthető táplálékot, amiből élködhetett volna. *Neki gyártania kellett* mindazt a táplálékot, ami apró sejtei életének folytatására szükséges volt és amire szüksége van ma is. Tehát a növényeket alkotó sejtek azért léptek életközösségbe, azért alkották meg a kisebb-nagyobb növényeket, hogy az élelmezésükkel és létfenntartásukkal járó nehéz munkát egymásközött ésszerűen beosszák.

Nem állott más rendelkezésükre, mint a föld különböző szervesetlen ásványi anyaga: a víz és a levegő. Ezelel kellett élelmiszereket készíteniük. Ahhoz, hogy az élelmiszereket elkészíthessék, munkaeszközökre, szerszámokra volt szükségük. Raktárhelyiségekre, edényekre, szállító eszközökre ahhoz, hogy a kész élelmiszereket a szükséges helyekre eljuttassák. Fel kellett tehát előbb építeniük a házukat, a műhelyeiket, az anyagbeszerző és raktározó helyeket, stb.

A sejtek egyrésze tehát a földből felszívott sóoldatokkal megkeményítette magát, felpáncélozta külsejét és többen csoportba összeállva olyan falakat, edényeket, munkaeszközöket alkottak, melyekre a szállítás, gyártás, raktározás szempontjából a sejtegyüttesnek szüksége volt. Mások beállottak dolgozni a gyáraikba és élő szerszámokkal, saját sejtestvéreikkel gyártani kezdték az élelmiszert. Mások hatalmas szivattyútelepeikben dolgoztak, hogy felszívhassák a talajból a vizet, amire életük folytatása és élelmiszereik gyártása végett szükségük volt. Magukat a szivattyúgépeket is testüikkel alkották és megfelelő mozgások végzésével úgy dolgoztak, hogy a talajból a víz rajtuk keresztül a további sejtcsoportokba jusson.

Tehát, majdnem 100 millió évvel az ember megjelenése előtt élt már a földön egy olyan társadalom, mely úgy a társadalmi, mint technikai kultúra szempontjából messze magasan állott afelett a tudás felett, amivel ma az emberiség rendelkezik.

Mert nézzük csak, hogyan is él egy fa? Egy egyhelybe gyökerezett fának egy sejtcsoportja alkotja a fa gyökerét. A fa gyökere segítségével elsősorban, mint talpazat erősen megkapaszkodik a földbe, hogy egyenesen felfelé törő törzse helyzetét, amire az élelmiszer gyártása szempontjából szüksége van, megtarthassa. Azután a gyökér az a szivattyú-szerkezet, mely a földben levő nedvességet magába szívja, majd igen erős nyomással a törzse legtetéjéig felyomja. A fa tehát már sok millió évvel ezelőtt megoldotta a vízvezeték kérdését. A gyökér nemcsak felszívja a nedvességet, hanem meg is szűri, mielőtt azt a használatnak átadná. A fa törzse és ágai, csövezetékek és liftek halmaza. A csövezetékek a vizet és nedvet elvezetik a fa különböző részeibe. A liftek az élelmiszerek és félig kész termékek szállítására valók. A levelek a gyárak, ahol az élelmiszereket gyártják, egyenlőre még az emberek által meg nem figyelhető módon.

A levelek közvetlenül a levegővel érintkeznek. Kiszedik tehát a levegőből azokat az alkatrészeket, melyek segítségével az inyenc falataikat elkészíthetik. Segítségükre a földből (a vízvezetékeiken át) csak a vizet kapják. A levegőből kiszedik tehát a szenet, az oxigént, a vizet szétbontják és felhasználják alkatrészeit, a hidrogént és

az oxigént. Ez elemek felhasználásával készítenek tehát ezek a roppant okos munkások pompás gyárcskáikban kitűnő csemegét, cukrot, keményítőt, azaz lisztet, nagy-szerű fehérjéket, illatos olajokat, pompázó sokszínű festékeket.

Gépeiket a nap melegével hajtják, dinamóik villamos-ságot fejlesztenek és olyan hangtalanul dolgoznak, hogy mi abból a munkából semmit észre nem veszünk. Ragyogó tudásuk előtt leemelhetjük a kalapunkat.

A kis levélkék a levegőből cukrot készítenek. Emezek szüntelenül a lisztet gyártják, amazok az illatos olajokat. Itt rohan a liftecskék sok, sok ezerje és hordja minden üzemi hiba nélkül az elkészült cukrot, lisztet a raktárakba. A raktárak szaporodnak, telnek, duzzadnak és mi csak annyit veszünk észre, hogy érik a búzaszem, nő a répa törzse, pirosodik az alma héja és duzzadtan gömbölyödik a sárga ringló.

Mindent, mindent a levegőből. Az értékes munka eredménye óriási. Az apró kis raktárak megtelnek és kínálják magukat színükkel, szagukkal és ízükkel az állati lényeknek. „Egyetek, éljete, nektek is dolgozunk, helyettetek is küzdünk, mert ti mind elpusztulnátok, ha mi a levegőből ki nem szednénk és el nem készítenénk az ételeiteket.“

És ugyan miért is gyűjtenek ezek a kis bolondok annyi, önekik már felesleges táplálékot? Mert gondoskodni akarnak utódaikról. Azok számára, vagy azokért gyűjtik össze a sok ízes falatot. Minden kis raktárocska, gyümölcske, (mert rendszerint a gyümölcs a raktár) közepén egy mag van, az utód.

Egyes növényfajok azért gyűjtenek az utód köré táplálékot, hogy addig, míg az utód ki nem fejlődött annyira hogy már maga is dolgozni képes, legyen miből élnie.

Egyes növényfajok pedig azért, hogy a szépszínű, jószagú, jóízű gyümölcs oda csábítsa az élősködő állatot, hogy letépvé a fáról, elhurcolja onnét a gyümölcsben lévő magot. Mert a növény helyhez kötött, nem hordhatja szét utódait, hogy messze elterjedjenek. Ezt a szolgálatot megteszi neki a belőle élő állat és a szél.

A növény a levegőből készíti a nap segítségével az összes állati és emberi táplálékot.

Igy tehát méltán elmondhatjuk, hogy mi ép úgy, mint az összes állatok, a levegőből élünk.

Vajjon az emberi kultúra mikor jut el arra a magaslatra, hogy a növények segítségével nélkül maga lesz képes táplálékait a levegőből közvetlenül előállítani?

Talán már nincsen messze az az idő. Minden reményünk megvan arra, hogy végre magunk is eljuthatunk a fejlődés olyan magaslatára, ahol a növényzet már több száz millió év előtt állott.

R. Z.

ÚJ PÁLYÁZATUNK.

Fiúk! Ezen a „pályázaton“ nem lehet nyerni, mert itt nem valami feladat megoldásáról van szó, hanem egyszerű szavazásról. Összinté, szívből jövő szavazásról. Felelnetek kell erre a kérdésre:

Mik tetszenek neked legjobban a Magyar Cserkészen?

Azután erre:

Mi hiányzik neked legjobban a Magyar Cserkészből?

Nagyon szeretnénk, ha erre a két kérdésre minden cserkész-olvasónk őszintén felelne.

A szavazás történéjék így: Egy papírlapra írátok fel: Nekem legjobban tetszenek a M. Cs.-ben a I. II.

III. (A kipontozott helyre szívetek szerint írátok pl. vezércikkék vagy tréfás-, komoly-, megható-,

kalandostörténetek, versek, Nagy Főnök levelei, praktikumok, hírek, szerkesztői üzenetek, regény stb. — röviden minden szavazó 3 műfajt nevezhet meg.)

Ugyanígy szavazzatok arra is, hogy: Nekem legjobban De nem kötelező három dolog felsorolása. Lehet csak egy hiányzik a M. Cs.-ben I. II. III.

Legjobb, ha a szavazatokat csapatonként valaki összegyűjti s úgy külditek be egy borítékban. Szavazhat nem előfizető cserkész is, de csak cserkész. Azért a szavazólapot lehetőleg irasátok alá a parancsnok úrral, vagy a rajvezetővel.

Mindenki szavazzon! A vezetőket kérjük, hogy ők ne szavazzanak, de biztassák a fiúkat őszinté szavazásra.

ÜVEGBE CSÚSZOTT DUGÓ ELTÁVOLÍTÁSA.

Úgyes módszer, ha vékony zsinere szöveget kötve beeresztjük azt az üveg végén. Ezután a szöveget az ábrán látható helyzetbe igazítva a dugót a nyíláshoz rázzuk. A zsineret meghúzza, a rajta lógó szöggel a dugót az üveg nyílásának szorítjuk. A szilárdan rögzített dugóba most már nem nehéz dugóhúzó becsavarni s ennek segítségével a beesett dugót kielmelni.

EZERMESTER.

Szálkák eltávolítása. Mindnyájan tudjuk, sajnos tapasztalatból, hogy egy picike szálkának a kézbejutása milyen kellemetlenséget, olykor fájdalmat is okoz.

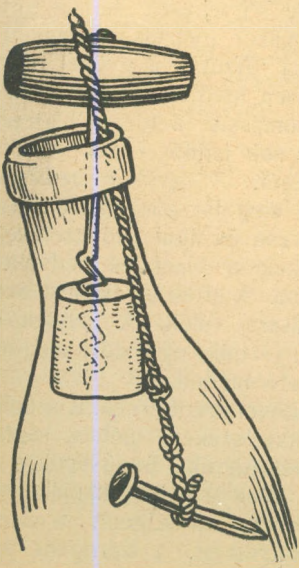
Hogy ennek elcjét vegyük, vigyáznunk kell, ha fával dolgozunk, mert a szálka rendszerint a kapkodók, a kevésbé ügyesek s „amatőrök“ kezébe kerül. (Asztalos, faiparos nem igen panaszkodik, hogy szálka megy a kezébe.)

A szálka eltávolítása pedig sokszor nem csökkenti, hanem erősíti a sebet és a fájdalmat. Tudniillik, ha a faszilánk oly vékony és kicsiny, hogy körömmel meg nem fogható, akkor igen sokan meg gondolatlanul késsel, tüvel stb. igyekeznek azt kipiszkálni s a tisztátalan eszközzel a bőr felületén folytonossági hiányt okoznak, mely legtöbb esetben erős fertőzéssel, fájdalmas gennyedéssel is jár.

Ha a szálkát a bőrből kiálló kicsinysége miatt kézzel (körömmel) kihúzni nem tudjuk, legjobban, ha elővesszük a tuskihúzókat (minden diáknak kell, hogy legyen), reácsavarjuk a szálkának kiálló részére (így használván csipeszül a kihúzó) és egyetlen mozdulattal kirántjuk.

Próbáljátok csak meg; szívből kívánom azonban, hogy mi-nél később kerüljön reá a sor.

Pataky János
550/öregcserkész.

Udvariasan, nyugodt mosollyal hártott el magától minden kíváncsi kérdést.

3 óraker kezdődött a válogatott csapat tréningje a Nemzeti Stadion pályáján. Egynegyed négykor megjelent a Stadion öltözőjének mindig lezárt mellékapujánál a magas barna férfi, tizenöt mosolygós fiatal diákgyerekkel. A kapu megnyílt és a kis társaság bevonult az öltözőbe.

A riporterek mintegy két óra hosszat vártak a sajtószobában. Sejtették, hogy minden érdeklődés elől hermetice elzárt pályán szokatlan mérkőzés folyik és izgatottan várták, hogy végre valaki megfejtse a titokzatos jelenségeket. A kora esti ujság tudósítója a körmét rágta dühében, mert bármi lesz is a szenzáció, ő már lekésik róla, ill. ellenkezőleg: nem tud annyit késni a lapja, hogy még megkapja a hírt. A kollégák, főleg a reggeli lapok tudósítói, mosolyogva nézték a kis gömbölyű ember dühét. Ők ráértek!...

Végre 6 óra után pár perccel nagy lármá a folyosón: a Szövetség elnöke és a footballkapitány tárgyalnak valamit vad izgalommal... A sportújság tudósítója kinyitja az ajtót, és mind tisztán hallják a szövetségi kapitány felkiáltását: „16 góllal! Ez képtelenség!...” Mindenki a ceruzájához kap. Az ajtó kivágódik, és felizgult arccal, levegő után kapkodva, siet, nem: ugrik be az elnök, mögötte a kapitány. Eljöttek tudósítani a sajtót...

Az öltöző ajtaján víg hancurozással vonul ki a diákcsoport. Lackó bukfcetvet a zöld fűvön, Rudi nyakába ugrik Boda Elemérnek, aki a világ legmogorvább arcával hártja el a leányképi fedezetjátékos lelkes ostromát; a többi mind beszél, kiabál... Mögöttük mosolyogva lépked a barna férfi: Előd parancsnok úr. Mély hangja most is oly nyugodtan cseng:

— Nyugalom! Gyerünk fiúk! — A kis társaság elvonul az Alagút irányában. A sarkon egy öregúr botjára támaszkodva, sóhajtva, hosszan néz utánuk: „Hej, boldog fiatalság!...”

A sajtószobában a bizalmas beszélgetés végetért. Sietve oszlanak szét a riporterek...

A táviró ugyanekkor a szövetségi elnökség kérését röpti Prágába: „Válogatott játékosok betegsége miatt 1000. Sólóyom cserkészcsapat footballcsapata áll ki a válogatottak helyett. Kérjük őket hivatalos magyar versenycsapatnak elfogadni.”

Éjfél felé megjött a válasz. „Tudnak footballozni? Elfogadni.”

A reggeli lapok szétröpítették az országba a nagy szenzációt: hogy előzetes próbamerkőzés után a szövetségi elnökség úgy határozott, hogy a megtizedelt válogatott csapat helyett az 1000. sz. „Sólóyom” cserkészcsapat foot-

ball-együttesét lépteti fel a csehek ellen. Minden remény megvan arra, hogy a bajnokcsapat ezúttal vereséggel távozik Budapestről. Soha nem látott érdekes mérkőzés ígérkezik...

Ezen éjszakán a sólymokat a legrózsásabb álmok keresték fel. Amikor éjjel felé Lackó édesanyja lábujjhegyen beosont a fia szobájába, a szőke fiú egy pillanatra álomittasan nyitotta fel a szemét, és a föléje hajló kedves fejet magához szorítva, suttogta: „Anyuskám!... a diadal... olyan szép!...”

Másnap megérkezett a cseh válogatott csapat. Gögösen, öntelten, a biztos győzelem tudatában.

Szerte az országban megindultak a különvonatok. És reggel lett, napfényes, gyönyörű reggel.

1931. április 12...

V.

A mérkőzés kezdete 1/4-re volt kitűzve, de a közönség már reggel 9 óraker gyülekezett. Amikor Előd parancsnok úr a fiúkkal a Krisztina-téri templom felé sietett, hogy közös szentmisében kérjék a jó Isten segítségét a délutáni nagy erőpróbára, akkor már sűrű rajokban tódult az állóhelyek közönsége a Stadion felé. Ezek ma az egész napot ott fogják tölteni!

Délután 1/3-kor érkezett meg a 11 küzdő Sólóyom a 3 tartalékkal az öltöző ajtajához. Az ott posztoló nagybajszú rendőr bácsi eléjük állt.

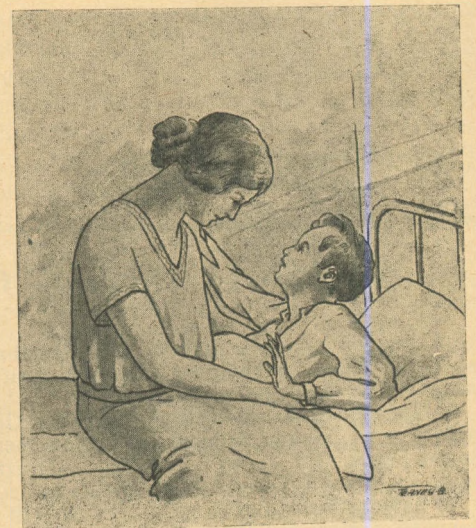
— Itt pedig nem lehet bemönni! Ahun az állóhelye!

— Már pedig nekünk be kell mennünk ide! — jelentette ki Boda Péter nyugodtan.

— Itt ugyan nem! Mondom, hogy arrébb az állóhely!

— De bácsi — magyarázta Lackó —, mi itt ma játszani fogunk.

— Nem a! — húzta fel szemöldökét a rendőr bácsi —. Itt, ma a nagyok játszanak! — És odaplántálta magát az ajtó elé, jelezvén, hogy az ő kapuján ugyan be nem megy egy

Anyukám!... A diadal olyan szép!

Ahun az állóhely e!

ban. Riadó lelkesedéssel üdvözölték őket és öten is vezették az öltöző felé. Boda Péter Lackóra pislantott:

— Nagy itt a tekintély, kis komám! Csak a végén is így maradjon!

Az öltözőben percek alatt készen állt a csapat. A fekete nadrág és a magyar címeres fehér trikó megfeszült az izmos fiatal tagokon, de egyúttal valahogyan még gyerekesebbnek tüntette fel a társaságot. Lackó 12 éves kislánynak festett, és Rudi olyan volt, mint egy kis leány. Szinte furcsának tetszett lábukon a nehéz focipajzsa...

A parancsnok úr megegyeszer felolvasta a felállás rendjét. A csapat összeállítását a következő volt:

Előd parancsnok.

	Debrőy	Bendegúz		
	Rudi	Barna Feri	Tertyák Gabi	
Zsiga	Kari	Boda Péter	Géza	Lackó

Azután megvizsgálta a ruhákat, cipőket; a Gabinak nyomta a cipő a lábát, azzal a régi focipajzsa felé... aztán — nos aztán készen is voltak. Azaz hogy... valami különös, fojtott izgalmat érzett Előd úr a fiúkon: az első nagy szereplés lázas hangulatát... Lackó arca égett, Boda szüntelen fel-alá járkált topogva, Bendegúz pedig már a harmadik ceruzát törte ketté, anélkül, hogy észrevenné... Hm, ez nem jó lesz!

— Fiúk! — szólalt meg a parancsnok úr nyugodt, komoly hangja —. Gyertek ide!

Hozzásiettek mind, és ő sorban a szemébe nézett

rosszsont gyiák sem. Szerencsére megérkezett a parancsnok úr és pecsétes írással igazolta, hogy az ő tizenegy kis diákjáért gyülekezik ott bent az a harsogó, retentő embersokaság. A rendőr bácsi szemöldöke egészen a sapkája ellenzőjéig fe'zaladt bámulatában:

— Ejnye no, má meg de fura dolgok történnek itten! Hm, hm!

Bent a rendezőség alig találta a helyét izgalmában.

mindegyiknek, beleszuggérálván az ő szemének meg nem rezzenő, nyugodt tekintetét.

— Izgatottak vagytok. Lackó mintha lázas lenne, és Bendegúz minden ceruzát tönkretesz. Miért? Féltek? Lackó, félsz?

— Ó nem! — rázta a fejét erőlyesen a kis fiú. — Ez nem félsés, hanem... tetszik tudni... olyan... olyan furcsa...

— Igen, ez a játék izgalma. Elmúlik abban a pillanatban, amikor a porondra lépünk. Nincs okunk félni: a mi kapunkon labda be nem jut, tehát a játék az első gólunkkal eldőlt. Ezek a csehek nem tudnak annyit, mint a mi második csapatunk, és főleg sejtelmük sincs a pszicho-fociról. Nem versenyzünk velük, csak egyszerűen nyugodt, megszokott tréninget tartunk ellenük. 10 perc fenntartva, utána hajrá!

E pillanatban megszólalt a csengő, és rá csaknem azonnal valami soha nem hallott, nem is álmodott moraj zúdult fel, olyan megborzongatóan földöntúli, félelmetes, hogy a fiúk riadtan néztek össze... Hatvanezer ember köszönti a pályára lépő cseheket.

Hosszú folyósón haladtak végig... Azután kinyílt a vasajtó, és Előd parancsnok úr kilépett a ragyogó fényözönbe... Nyomában a fiúk... Megpillantásukra olyan egetverő tapsban és éljenzésben tört ki a tömeg, hogy úgy érezték: a tomboló zaj az eget hasogatja. Hát még, amikor meglátták a fiatal diákokat, és a két gyerekképző kislányt a sor végén! Már régen szemben álltak a cseh csapatossal, és a tömeg még mindig harsogott, úgy, hogy az ünnepi szónok nem tudott szóhoz jutni. Percekig tartott, míg csend lett, és a szövetségi elnök üdvözölhette a vendégcsapatot. A németnyelvű beszéd alatt Lackó végignézte a hatalmas termetű cseh játékosokat, akiknek szemét valami mogorva méltatlankodó meghökkenéssel érezte magán pihenni; azután behunyta a szemét, és arra gondolt, hogy, ha a jó Isten most az egyszer megsegíti, akkor a kanárinak mindig pontosan fog reggelenként vizet adni, és anyuskának is nagyon engedelmes fia lesz ezentúl...

A beszéd végetért, a közönség tapsolt, azután megszólalt a svájci bíró sípja, és a játékosok futva siettek a helyeikre. A diákok harci láztól fénylő szemekkel, a csehek dühös-mogorván... Hara-gudtak nagyon, hogy gyerekek ellen állítják ki őket. Őket, az olimpiász világbajnokait!...

A bíró sípja szólt, s a játék megkezdődött. (Folyt. köv.)

Lackó félsz?

„MILYEN LEGYEN AZ OTTHON BERENDEZÉSE“ CÍMŰ PÁLYÁZATUNK EREDMÉNYE.

A „Magyar Cserkész“ január 15-i számában kitűzött „Milyen legyen az otthon berendezése“ című pályázat a következő eredménnyel végződött.

Kitűnő pályázatot küldtek be: Peiniger Gerhardt 32. sz. Levente cs. cs., Sadán Miklós 33. sz. Széchenyi István cs. cs., Bartal Ferenc 254. sz. cs. cs. Budapest (rajzzal), T. A. E. 550. sz. cs. cs. Szeged, Giesser Béla 550 sz. cs. cs. Szeged (rajzzal).

Jó pályázatot küldtek be: Gász István 179. sz. Rákóczi cs. cs. Bonyhád (rajzzal), Peiniger Károly 32. sz. Levente cs. cs. Budapest (rajzzal), Kolcza Tibor 184. sz. Csaba cs. cs. Békés-

csaba (rajzzal), Bagyinka János 184. sz. Csaba cs. cs. Békés-csaba (rajzzal), Pilleri Dezső 658. sz. br. Eötvös L. cs. cs., Petrohán Béla 88. sz. Szabolcs cs. cs. Nyíregyháza, Porteleky Ferenc 203. sz. Bocskay cs. cs. Kisújszállás (rajzzal), Baros Rudolf 183. sz. Kinizsi cs. cs. (rajzzal.) Koren Emil Szeged (rajzzal).

I. díjat nyert: Peiniger Gerhardt 32.

II. díjat nyert: Temesvári András 550.

III. díjat nyert: Sadán Miklós 33.

Peiniger Gerhardt pályázatát a cserkészfiúk írásai rovatunkban közöljük.

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI.

MILYEN LEGYEN AZ OTTHON BERENDEZÉSE?

„Az én házam az én várom” — mondja az angol. A cserkészcsoport is elmondhatja ezt otthonáról. Főleg télen nem működhetik a csapat otthon nélkül. Hogy mindenki csakugyan otthonosan érezze benne magát, minél lakhatóbban kell berendeznünk.

Asztal és pad: ezzel kezdjük, hogy gyűléseinket megtarthassuk. Azután az értékesebb dolgok, *iratok, könyvek, könyvtár,* őrizetere szerezzünk be *szekrényt.* Ugyanígy jól használhatunk *íróasztalt* is.

A 9. törvény értelmében magunknak kellene mindezt csinálnunk a mi birodalmunk számára, de ha ezt nem merjük vállalni, legalább is a következő, tanulságot és díszítést szolgáló tárgyaknál gyakoroljuk az „ipari munkát”.

Valláserkölcsi és nemzeti alapon állunk, tehát külsőben is bizonyítsuk ezt. *Kereszt* — még ha a legegyszerűbb nyírfából való is — és *Krisztus-kép* — lehetőleg nevesebb mester művének (Munkácsy: Krisztus Pilátus előtt) jól sokszorosított mása — jó benyomást tesz mindjárt a belépőre. Akinek ez nem elég, talál a katolikusoknál a szentek közt, protestánsoknál az egyház buzgóbb fiait közt olyanokat, kiknek képei önmagukban is szüntelenül tanítanak.

Azután szereljünk fel *fogast* és valahogy tegyünk szert *kézmosó* alkalmatosságra is.

Az oktatás céljából készítsünk rajzokat, táblázatokat, grafikonokat, amit mind a falra aggathatunk. *Pl. morze abc; kar-, bot- és sipjelek; térképjelek; első segély, főbb kötözések, az emberi test szerkezetének, a koronázási jelvények, a botfogások, a helyes csomagolás ábrákban; törvények, fogadalom, jelszó szövege* lehetőleg díszesebb kivitelben; a *csomók* zsinagból, *jelvények* gyűjteménye, a *vállpántok* és *próbajelvények* felvarrva, a *nagy és kis címer,* esetleg a részei is lombfűrészfára, agyagra, vagy a falra festve.

A munka és szolgálat számára csináljunk *parancs-, munka- és beosztás-táblát.* Sokszor jó, ha ki van függesztve a *név- és címjegyzék,* meg a *letett próbák* kimutatása.

A csapattörténet nyilvántartására csinálhatunk ilyen táblákat: *hol is voltunk* (szolgálatban, segíteni, szerepelni), *mikor rándultunk ki, hol táboroztunk, mikor volt ünnepélyünk?*

Rajzoljunk térképet az *otthon* környékéről, a *vidékünk*ről, *amerre kirándultunk* és ahol *táboroztunk.*

Díszítésül szolgálhat szebb *cserkész- és integritáskép,* jártunkban-keltünkben felvett *fényképeket* vagy vett *levelezőlapokat* is bekeretezhetünk. *Virág* semmi esetre se hiányozzék az otthonunkból még télen se. Nagyobb kiadás már egy egyszerűbb *függöny* és *terítő,* de igazán otthonossá teszi a helyiséget.

Különösen nedves fal némi takarására ügyes a falmenti *bot-tartó.* Ezek közt kifeszítve függhet az *örsi és rajzászló,* amelyeket azonban botra kötve, egy sarokba gyűjtve muzeálisan, télkörben előrelógathatunk. Örsi zúg, sarok esetén ügyesen elhelyezhetjük az örsi lánán, szekrényen az *örs állatának* kitömött példányát. Persze a tigrisbőr drágasága vagy turulmadár fel nem lehetősége ne ejtsen kétségbe senkit. Ilyenkor megrelel egy kép, vagy az ú. n. természetrajzi levelezőlap. Az örsi állatra gyűjtsünk itt össze minél több *adatot* (lábnyom gipszben, fészek, fog, karom, toll, szőr stb.). Ugyanígy nyerhet elhelyezést a raj állata vagy történelmi név viselése esetén az illető és más *nagy ember arcképe* is. Élő embernek csak viruló arcában gyönyörködünk, tehát képmását ne tegyük ki.

Állvány, üvegszekrény, vitrin-félében helyezzük el a *jobb fényképeket,* bejárt vidékekről hozott *levelezőlapok albumát,* *cserkészjelvény gyűjteményt, cserkészsobrot,* cserkészvonatkozású szebb *iparművészeti tárgyakat; konyha, sátor, tábor modelleket,* szabályosan öltöztetett *cserkészbabát* stb.

Helyezzünk el valahol *vendég- és üzenetkönyvet, levélládát,* idősebbek esti gyűlésén sokszor jó az állandoan keszen álló *szamovárt* vagy *teaforralót.* Még kell *tisztítóeszköz* — de ezeket már ne aggassuk ki — *lámpa, hamutálca, lábtörölő, levélláda.* A *személtáda* felesleges, mert mindent elégethetünk.

Szerszám, játék és sporteszköz a szertárba való, ezért ezekről legteljebb egy legközelebbi pályázatban írjuk.

Peiniger Gerhard.

Farsang

végét járjuk. Még néhány nap van csak hátra, aztán elmúlik ez az időszak, amely az egész világon a mulatságoknak, a mókás szórakozásoknak, gondtalan kacagásnak az ideje.

Szeretném, ha most a farsang végén számot adna magának minden cserkész arról, vajjon hozzáméltóan töltötte-e el a vígság napjait. Főként a nagyobb fiúkra gondolok most, akiknek emlékében él még igen elevenen egy-egy zsúrnak, tea-estnek, diákmulatságnak, cserkészesnek vagy talán bálnak is kedves, szép, vagy csodálatosan zavaros képe.

Fiúk! Megtartottuk ezekben a napokban is a cserkésztörvényt? Vigak, jókedvűek voltunk-e? Tudtunk-e szívből, nagyot kacagni, őszintén örülni a farsang ajándékainak? Hozzájárultunk-e ahhoz, hogy legalább egy-két embernek szebb, vidámabb, derűsebb legyen a farsangja?

Vagy morózusak, komolykodók, folytonosan gáncoskodók voltunk farsangkor is? Elvonultunk egy sarokba s onnan néztük sötétben, némán, talán irigykedve

is a vig embereket? Használhatatlan fatuskók voltunk, akik nem emelték, hanem rombolták a hangulatot? Nem felejtettük-e el, hogy a cserkész vidám, őszintén, becsületesen, szívből jövően vidám?

Hát a meggondoltsággal hogy voltunk? Nem felejtettük el, hogy cserkészek vagyunk? Nemcsak a táborban és az otthonban, hanem a zsúron, teaestén, bálon is? Nem voltunk túlságosan hangosak, szerénytelenek? Nem kapott el a tömeg mámorra? Nem akartunk nagyon is alkalmazkodni és mindenáron „társaságbeli gavalélnak” látszani? (Dohányzás, szeszital, piperkőcség.)

Hát az V. törvénnyel hogy voltunk? Tényleg gyöngédek voltunk másokhoz? Vagy be-beálltunk mi is abba a körbe, ahol mindenkit megszólaltak, mindenkiről mondtak valamit „négysemközt”? Mi nem rágalmaztunk meg senkit? Aztán magunkkal szemben szigorúak voltunk? Megmostuk gondolatban saját fejünket? — Vagy annyira megfeledeztünk erről a törvényről, hogy magunkban sohasem találtunk hibát?

És a X. törvény? ... Erről nem is írunk. Hiszem, hogy nincs is rá szükség, mert érzéseink, gondolataink — lelkünk is — tisztán maradtak.

Igy farsang végén jó volna, ha egy örsi órán, amelyen a nagyobb fiúk vannak jelen, azt tennők megfontolás tárgyává: vajjon a farsangban sem tettünk-e soha olyat, amit nem szerettünk volna, hogy mindenki lásson; sohasem mondtunk-e olyat, amit nem szerettünk volna, hogy mindenki halljon; sohasem gondoltunk-e olyat, amit nem szerettünk volna, hogy mindenki tudjon?

Gondolkozzunk egy kicsit arról, hogy szép, tiszta, cserkészes volt-e a mi farsangunk? (vk.)

Előadások a Cserkészházban. A rendes hétfői térképvasási előadások február végéig folytatódnak. Az utolsó hetekben a domborzat különböző ábrázolási módjairól és a tájékozódásról volt szó. A legközelebbi előadások címe: „Mit higyjünk a térképnek”, „Műszerek és segédeszközök”, „Térképjavítás” stb.

Szombatonként a tábordíszítésről van szó.

Minden csütörtökön 5—6-ig pedig Bor-sitzky Sándor dr. országos ügyész tart előadásokat az egyes szabályzatok köréből, főleg érettebb korúak és vezetők részére.

Az előadások teljesen díjmentesek. Utánuk sokszor megbeszélések következnek, úgy, hogy lassankint elég eleven élet fejlődik ki a földszinti Kaszinóhelyiségben. Zs. Gy.

Megjelent Koszter atyának három pompás cserkészszíndarabja egy kötetben. „Mesélnék a kulisszák” címen. Kapható I P 20 fill.-ért a Cserkészboltban.

Meghívó. A vizitelepen érdekelt csapatok vezetőit felkérem, hogy folyó hó 20-án hétfőn délután 4 órakor a Cserkészházban, földszint 11 ajtószám alatt megbeszélésre jelenjenek meg.

A csónakhelyek, fülkék és öltözők folyó évi elosztásáról, bérleti áráról, az ügyrendről és más fontos kérdésekről lesz szó. Zsembery Gyula.

A Magyar Cserkész minden olvasója részt vesz mai számunk pályázatán.

Helyreigazítás. A „Magyar Cserkész” IX. évfolyam 3. számában leközölt III. cserkészverseny eredményeibe és szövegébe nyomdahiba folytán néhány hiba csúszott, amit most helyesbítettünk: a 36. oldalon lévő indulási kimutatásban tévesen feltüntetett „IV. osztály” helyett „Együtt” értendő; a 37. oldalon a VII. harmadik korosztály futóverseny befejező közleményben „akik mind 50 p. 40—50 mp. között futották” helyett „5 p. 40—50 mp.” értendő; ugyanazon az oldalon a VIII. harmadik korosztály műverseny 11. helyezettjének járórében tévesen szereplő 200 startszám helyett „177-es” értendő; a 38. oldal 26. sorában „Berger” helyett „Burger”, 27. sorban „Kelemen” helyett „Helmud”, a 34. sorban „Sipos Béla” helyett „Sipos Lajos”, a 36. sorban „Hilkek” helyett „Hilkene”, a 37. sorban „Dobiczky” helyett „Dobieczy”, a 48. sorban „Guttmann” helyett „Guzmann” irandó. Ezen az oldalon a 60. sorban téves szedés folytán „sízés” iratott a helyes magyar „sielés” helyett, tehát nem skyzés sem skízés, vagy pláne-skyelés, hanem mindig sielés a helyes kifejezés a sível (és nem skivel!) való mozgásra.

Cserkészek sikere. A Budapesti Egyetemi Turista Egyesület február 4—5-iki nemzetközi síversenyén Torma Lajos s. t., a 30-as Holló Mátyás cserkészcsapat tagja az ugró versenyen második lett. A Serényi staféta versenyén a 30. Hollós M. cserkészcsapat tagjai (Torma Lajos s. t., Schumy Félix t., Ósváth György t.) harmadiknak végeztek.

Február 13-án volt húsz éve, hogy Henry Farman francia pilóta repülőgéppel 1 kilométert repült és ezzel 50.000 frankos jutalmat nyert. Ezen a napon a franciák nagy ünnepséget rendeztek az első komolyabb távrepülés tiszteletére.

Cserkésztestvérek! Egy főiskolai és egy tanítóképző cserkész fiamat szeretném a nyári vakációban abszolút német községbe adni akár cserébe, akár — megbízható helyre — fizetve. Szeretettel kérek, ha ilyen helyet tudtok, közöljétek velem. Igazán hálás leszek érte! Faragó László vezetőtiszttel Ókéske (Pest m.)

Téli táborok 1927/28-ban. A nyári táborok nagy számához arányítva, kevésnek látszik a 13 téli csapattábor, pedig ez a magyar cserkészletben úgy látszik általános, mert 1926/27 telén is 13 volt a csapatok tábor száma, s a korábbi éveké is e szám körül mozog. Tavaly csak egy kiképző tábor volt a 13-on felül, az idén 3. Tavaly csak 1 külföldi tábor volt, az idén már 5. A táborok átlag egy hétig tartottak, néhány 10—12 napig, egy 17-ig is. Létszámuk 1—3 órs között mozog, egy 5 órsós volt. Összesen táborozott 36 vezető, 202 cserkész; tavaly csak 182 összesen, az idei 238-cal szemben. A belföldi táborok kettő kivételével, amelyek Dobogókőn és Bakonyban folytak le, mind a Mátra—Bükk vidékét keresték fel. A külföldiek a Semmeringet Ausztriában, és egy Kandersteg-et Svájcban. Míg a nyári táborokban egy cserkész egy napi átlag költsége a csapatnak 1'57 P-be került, a telié 2'50 P-be, amiben a vasúti költség nem szerepel. Végül még azt jegyezzük meg, hogy minden télen táborozik az 1, 2, 5 és 15. cserkészcsapat. Rajtuk kívül tavaly táborozott még a 7, 16, 41, 192, 270, 297, 311. csapat, az idén a 13, 14, 26, 134, 174 és 223. csapat. Valamennyi tábor pompásan sikerült, s azok számára, akik már belekóstoltak, örökös inyenc emlék marad a teltábor. Mennek is majd a következő évben.

Kérelem. Kovács József egervölgyi (u.

p. Kám, Vas m.) cserkésztestvérünk szeretne elhelyezkedni valamelyik városban szabóinasként. IV. polgárit végzett. Ha valaki tudna segítségére menni, megköszönné.

Nézz utána, hogy mindenki feleljen őszintén: mi hiányzik a M. Cs.-ből?

Husvétii vizitábor is lesz, ha kellő számú jelentkezés fut be március közepéig. Külön felszólítást erre senki sem kap.

A Cserkészbolt mult számunkbeli hirdetését elővástad-e az ingyenes vásárlási lehetőségéről?

A Testnevelési Főiskolán rendes tanfolyam a cserkészlet. A bonctant, turisztaságot és sok más cserkészanyagot külön is előadják. Az iskola tanulmányi előadója Szukováthy Imre dr., a szövetség országos társelnöke, ki a felvételnél is igen jóindulatulag kezeli a cserkészek felvételi kérelmeit. Csak érettségi után lehet oda jelentkezni.

Vízi menedékházat kap a Magyar Evezős Szövetség az O. T. T.-től, mely a cserkészeknek is rendelkezésre fog állani. Egyelőre egyet készítenek építeni valahol Budapest fölött, de idővel jut talán majd az ország egyéb részeire is.

Közügyűlés lesz az idén a Szövetségnek. Az időpont még nem biztos, de beszélnek róla, hogy valamikor májusban, és hogy Sir Robert Baden Powel, a világ főcserkésze is meglátogat akkor.

Csapattitkárok! Beadta-e már a csapat az évi jelentését? A havi jelentések mennek-e rendszeresen a kerületnek? Hát a Magyar Cserkész előfizetési rendben vannak-e? A leventekötelesekkel nincs-e zavar, mert most a kérdés már rendezve van! A csapatnapló, a pénztárkönyv is rászorol talán egy kis kiegészítést?

Zs. Gy.

Farkasszemmel. Egyik budapesti jégpálya a napokban az 50-ik jégnapját ünnepelte. Már előzőleg hirdette, hogy lehetőleg jelmezben tessék megjelenni. Ezt a tanácsot persze igen sokan követték. Lehetett ott látni mindenfélét. Fiúkat leányruhában, leányokat fiúruhában, jókedvű fiatalokat ördög, bohóc, Chaplin, Zoro-Huru jelmezben, középkori selyemruhában, fiúkat szakács és rikkancs öltözékben és — cserkészeket cserkészjelmezben.

Ezeket pedig nem a jég-ünnepély leírása kedvéért mondom el. Hanem feltűnt nekem a cserkész, akinek a cserkészuha jelmez. Félek, hogy ezeknek a mi viseletünk nemcsak a jégpályán jelmez. Tartok tőle, hogy az ő cserkészuhaik mindig csak álarc. Azt hiszem, hogy a mi ruhánk igazán nem erre való. Talán még az egyes ruházati darabok sem nagyon, de teljes cserkészuha igazán nem.

Lehet, hogy e pár sor írás nem kerül azok kezébe, akik a megfontolatlanúságot elkövették, de talán hasonló esetek kedvéért nem lesz érdektelen néha erre is gondolnunk.

Gerritzen Vilmos.

KÖNYVISMERTETÉSEK

Gyökössy Endre két új könyve. — A mi kitűnő cserkésztestvérünknek, Gyökössy Endre írónak a közel multban ismét két igen értékes műve hagyta el a sajtót. Mind a kettő az ifjúságról, az ifjúságnak szól. Mind a kettőt magyar szív írta, a magyar ifjúságot megértő és nagyon szerető meleg lélek diktálta. Minden sorból a cserkészvezető egyénisége csillan ki, aki nagy magyar szívvelé akkor is ne-

vel, akkor is magasztos célt szolgál, amikor szórakoztat.

Az egyik könyv címe: *Ha a cserkész bűnbe botlik.* Kedvesen, közvetlenül írja le a „Pál” cserkészek szeghalmi táborozását, beleszöve a bájos leírásba egy megélt fiú gyöttrődésének mesteri ábrázolását. Ha cserkész olvassa, boldogan éli át újra meg újra a tábori élet sok drága emlékét, ha nem cserkész kezébe kerül, ebből a könyvből megismerheti a magyar cserkészmozgalom lelkét, lényegét, nagyszerűségét. A Müllbeck Károly rajzaival díszített könyvet nagy szeretettel ajánjuk mindenkinek.

A másik könyv „*Mihály és Milán.*” — Méltán mondhatjuk a magyar ifjúsági irodalom szenzációs nyereségének. A nyolcvanas évek szarvasi diákköretének pompás leírása ez a könyv. Az olvasó előtt meglevenedik a szarvasi diákok színes, szép, lelkes élete. Ott lüktet a könyvben az a pompás szellem, amely annyi kiváló férfiút nevelt a magyar hazának. És sorra felvonulnak előttünk az öreg diákváros kedves alakjai, a maguk eredetiségében, becsületességében, magyar föld szította mély hazaszeretetükben. És ez a leírás egy nagyon finom, rendkívül érdekes, drámaian megrázó történetnek ad ragyogó hátteret. A hazáját szerető, a magyar földdel egygyé lett tót származású Mihály diadala és a hazáját megtagadó, nagy szláv álmok után futkosó eltótosodott Milán diák tragédiája elevenedik meg az olvasó előtt. Lehetetlen e könyvet mély meghatottság nélkül olvasnunk. — *Ruzicskay György* erőteljes illusztrációja méltó a pompás könyvhöz, amelyet el kell olvasnia minden magyar ifjúnak.

I. KERÜLET.

A budapesti kegyesrendi gimnázium cserkészcsapata f. hó 19-én d. u. 5 és fél 7 órakor az intézet dísztermében *cserkész-előadást* rendez, amelyen az idei téli táborban készült filmjét is bemutatja. A beszámoló *dr. Báthory József* kegyesrendi tanár, cserkészparancsnok tartja. Jegyek ára 3 P-től 1 P-ig. Február 18-án d. u. 5 és fél 7 órakor diákelőadás lesz 50 filléres belépődíjjal.

Az I. kerület közgyűlése március hó 11-én d. e. 10 óra 30 perckor kezdődik a budapesti ref. főgimnázium (IX., Lónyay-utca 4/c) dísztermében.

A kerületi cserkésznapot, amely a mult évben országos szenzáció volt, az idén is megtartja a kerület. Minden csapat nem veszenyelt fejt ki, hogy az minél jobban sikerüljön.

Tábordíszítési tanfolyam. A 3. sz. R. M. cserkészcsapat február hó 25-én d. u. pontosan 5 órakor tábordíszítési tanfolyamot kezd meg a Cserkészház földszinti nagytermében. A tanfolyam március és április hónapokban, minden szombaton d. u. 5—6 óra között lesz. A tábordíszítési tanfolyam célja, hogy az ifjú cserkészekben életre keltse azokat a szunnyadó gondolatokat, melyek folytán díszítheti táborát, oltárát, patakídját, díszkapuját stb. A vele karöltve rendezett iparművé-

Az 550. sz. csapat Baján új, kényelmes otthont kap a kath. legényegylet udvarán. Most épül. A csapat buzgón dolgozik.

Csapat hírek. Az 562. sz. Szalézi Szent Ferenc cserkészcsapat február 12-én a ker. tisztgyűléssel kapcsolatban kiállítást rendezett. A Mayer Dezső parancsnoksága és műszaki vezetése mellett készített bútormunkák, magyaros díszítésű praktikus használati tárgyak feltűnést keltettek. Ezekon kívül a csapat sok játékot is állított ki. — Az 550. sz. Baross cserkészcsapat február 3-án cserkészei részére vetített képes ismeretterjesztő előadást tartott. — A 183. sz. Kínizsi csapat 19-én ünnepélyt rendezett.

Cserkészrovat. A Szegedi Új Nemzedék napilap cserkészrovatot nyitott. Vezetője Pataky János (550. sz. cs.) öregcserkész.

Évkönyv. Az V. kerület 1928. évi évkönyve február elején hagyta el a sajtót. A dr. Csaba Jenő által szerkesztett könyv 112 oldal terjedelemben, zsebkönyv formájában jelent meg. Megrendelhető a ker. G. H.-nál 2 P. árban.

Kitüntetés. Dr. Zsembery Gyula ü. v. elnök úr február 12-én tűzte fel Gosztornyai Kázmér (277.) öregcserkész mellé az életmentő kitüntetést hat futdoklónak úszva történt kimentéséért.

Névváltozás. A 195. sz. O. Á. P. cserkészcsapat nevét a Központ beleegyezésével megváltoztatta. Új neve: 195. sz. Lebéd.

A legnagyobb létszámú csapatok. Az 1927. évi jelentések szerint a kerület legnagyobb létszámú csapatai a következők: 275. sz. Pusztaszeri (Szentes, 160), 112. sz. Hunok (Hódmezővásárhely, 160), 550. sz. Baross (Szeged, 120), 130. sz. Gellért (90, Battonya), 565. sz. Orlai Petris (80, Mezőberény).

Az eleki 563. Damjanich csapatban is folyik a munka. A csapatot Reisz Antal ideiglenes vezető irányítja, de gondja van a cserkészekre Igerth Antal polg. isk. igazgatónak is. Járnak át néha Békéscsabáról is gyakorolt cserkészek, hogy segítségére legyenek a kezdő csapatnak.

VIII. KERÜLET.

Valamennyi csapat figyelmét felhívja a kerület titkársága, hogy a dombornyomású bélyegző-gép megerkezett, mellyel az igazolványokat felülbélyegzi, mert néhány kedvezmény (vasút) kieszközléséhez feltétlen szükséges, azért tehát az igazolványokat mielőbb küldjék be, amikor a meghosszabbításokat is eszközölni fogja.

Műhelymunka. A kecskeméti 118. sz. csapat a múlt év elején abbahagyott műhelymunkát Jochs József csapatostizt vezetésével megkezdte. Ez idén csak a lombfűrészeléssel és az asztalossággal foglalkozik.

Látogatás. A linavezsényi csapatot Faragó E. meglátogatta január hó végén.

Cserkészboltot nyitott a 298. jászberényi csapat. Ehhez hasonló a kerületben a 851-es csapat kezében van Nagykörösön.

Mentőtanfolyamát szép sikerrel fejezte be a 298-as csapat.

Tiszti vizsga. Tassy Ferenc jan. 29-én sikerrel tette le a tisztí vizsgát, a következő vizsga ideje március hó első vasárnapja, melyre már hárman jelentkeztek.

„Liliom” címen újságot ad ki a 298-as számú csapat.

X. KERÜLET.

A pesterzsébeti 908. sz. Kossuth Lajos cserkészcsapat február 6-án tartotta műsorrall egybekötött fogadalomtételi ünnepélyét. A termet zsúfolásig megtöltött kö-

zönség között képviselve volt a város minden rétege.

Az ünnepi beszédet Arky Zoltán, a X. kerület ü. v. elnöke mondta.

Tombló sikert aratott a csapat Kacsina István tanár, cserkésztsízt vezénylelével előadott hazai és külföldi csatakiáltásokkal, amelyek nagy részét meg kellett ismételni. A reálgymináziium cserkészcsapatának tagjai s a szereplésre felkért polg. leányiskolai tanulók Szentpétery János el. isk. igazgató „Rendületlenül” című 2 felvonásos irredenta tündérajátékát adták elő. A közönség hálásan tapsolt a jelenvolt szerzőnek s a jó szereplőknek.

E nyilvános szereplés után újra visszavonulva, a csendes cserkészberkekben készül a csapat nyári nagytáborára.

SZERKESZTŐI ÜZENET

K. J. Egervölgy. Megpróbálok majd valamit tenni az érdekedben. A mi lapunkban is közzétezem kérdésedet. Hátha sikerül a dolog. Én igazán szeretném. A Temesi „Cserkészkönyv” ára 2 P. — **Vízicserkész.** A „Vízicserkészet” nyomás alatt van, március első napjaiban jelenik meg. Ára valószínűleg 1 P lesz. — **Megrendelheted a Cserkészboltban.** — **Nyíl.** A Cserkészboltban kapható nyíl és íjj a legjobb minőségű s emellett lényegesen olcsóbb, mint más üzletben. — **K. E. 183. „Kínizsi”.** Szeged. Nagyon örülök, hogy te is megszólaltál. Hiszen írásodból úgy látom, hogy neked máskor is lesz mondanivalód. A tervedhez gratulálok. Ügyes. Látszik, hogy mérnök vér van benned. Kár, hogy a cserkészek anyagi helyzetét nem vetted figyelembe. Mert a te otthonod valóságos cserkészház. Balkörmös Bandika is meg van veled elégedve. Remélem ezután állandóan levelezünk? — **K. E.** A londoni Y. M. C. A. címe: Tottenham Court Road, London, W. C. 1. — **Olvashatatlan aláírás.** Márciusi „értekezésed” bizony gyengécske. Alig több, mint néhány hangzatos szó egymasmellé való helyezése. Még sokat kell gondolkodnod, tanulnod és írnod, hogy elfogadható legyen cikked. — **G. B. 550. Szeged.** Nagyon idejét multa a beküldött híradás. Ides-tova már új táborba szállunk. Máskor fürgébb légy a tudósítással, akkor hálás szívvel veszem. — **„Oroszlán”.** Légy szíves írd meg a nevedet, mert névtelen írást nem közlünk. Természetesen — ha úgy kívánod — nem áruolom el az inkognitót, de én ismerni akarom munkatársaimat. — **K. M. 48. Rákóczy kiscserkész.** Nagyszerű, Misukám! Mikroszkop bácsi nagyon örül, mert biztosra veszi, hogy aki kiscserkész korában is ilyen pompásan megtalálja a megfelelő rímeket, abból még jó örsvezető is lesz. Szeretettel ölelek. — **K. O.** Alig tudok mást írni, mint eddig minden versedre: határozottan van bennük gondolat, még pedig itt-ott eredeti, de formailag még nem ütök meg a kellő színvonalat. Ugy látom, főként a szókincs hiányos, nem leled, meg a szíved nagy érzéseit találon kifejező szavakat. A ritmus is sántít itt-ott. De ezek mind technikai hibák, amelyek maguktól el fognak tűnni. Csak olvasság és írogass sokat. Én mindig boldog vagyok, ha bizalommal felkeresel. Lehet, hogy egyik versedet közlöm is. — **B. A. 167. Törekvés.** Derék munkát végeztél. Lelkes, érző, gondolkodó, eleven képzelő erő él benned. Örömmel közlöm dolgozatodat a „cserkészfiúk írásai” közt s remélem, hogy még sokszor találkozunk e lap hasábjain.

Öllelek. — **H. Gy.** Köszönöm az ügyes, praktikus leírást s a jó, világos rajzot. Közlöm. Szívesen vennék máskor is ilyeneket. — **P. J. S. 180. Kárpát.** Biz ez gyenge, testvér! Jó volna, ha először házi kritikán ejtenétek át a beküldendő verseket. Egészen bizonyos, hogy a parancsnok úr megövná írástokat a szerkesztőségi papirkosártól, mert nem eresztené idáig. Én mindig örülök, ha levelet kapok tőletek. Azt se bánom, ha verset írtok, de írásaitok közül csak azt kellene beküldeni, amelyik már az otthoni kritikát kiállotta. Ha jobb vers sikerül, azért azt szívesen válok. Ez papirkosárba került sok jobb sorsot remélő társával együtt. — **R. S.** Neked is szólnak a fenti szavak. Nagyon szép az, ha valakiben buzog a hazafiúi érzés és a cserkészet szeretete, de ez még nem jogosít, legkevésbé kötelez a versírásra. Olvasd csak el egy versszakát „költményednek”. Ugy közlöm betűről-betűre, ahogy írtad:

Dolgoznunk kell, fáradnunk kell,
De a fáradság fizetve lesz,
Mégáld minket a jó Isten,
Mert dolgozunk szeretettel . . .

Hát mond meg őszintén, nem merénylét ez a mi szegény magyar nyelvünk, meg a stilsztika és poétika ellen?! Meg mernéd mutatni a magyar tanár úrnak? — **P. J. „39. Rákóczi.”** Ügyes vers. Még nem kifogástalan, de határozottan készség nyilatkozik meg benne. Közölni fogom. — **K. K.** Az érzés jó, de a vers rossz. Ezen a téren aligha vár rád babér. Jobb, ha abbahagyod a versírást. — **B. R. 183. „Kínizsi”.** Jól esett olvasnom írásodat, mert meleg, szerető szív tiszta érzése sugárzik ki abból. De mint írásmű nem üti meg a mértéket. — **W. J. 196. Damjanich.** A szomorú hírt közlöm a hozzá írt megkapó kis verssel együtt. Jönni fog a másik versed is. Határozottan van benned poéta-készség, csak olyan szomorú ne volna minden írásod! Az elbeszéléseid kevésbé sikerült. Több jelentékeny hiba van benne. Töred jobbat várok. Remélem, nem hiába. Írj csak mennél többet. Mindig örömmel olvasom leveledet. — **S. J. 159. „Corvin Mátyas”.** Nem közölhető művetek. Túlságosan öletszegény. Pedig a rajzolóknak is, a verselőnek is van bizonyos készsége. Attól félek, hogy senkisémet nevetné rajta. — **Örsvezető.** 1. Igen. 2. Nem. 3. Az örsvezetői tábor azért nem lehet a szabadban, mert husvétkor még hűvös idő van. Így is 200 örsvezetőt lehet elszállásolni. 4. Jelentkezési határidő márc. 15. 5. Mult számunkban közöltünk minden fontos adatot róla. — **Munkás.** Igazán örülök, hogy jó napot szereztünk neked. Szívvel jött a jókívánság. Csak küldj be írásművedet. Szívesen mondom róla tárgyilagos kritikát neked. — **K. P. 184. „Csaba”.** Nagyszerű! Csak énekeljétek sokat, mert enélkül nem is élet a cserkészet. Az bizony baj, hogy a próbázások zavarosan mennek. Örülök, hogy most sokan pályázatok. A szavazáson, remélem, mindenki részt vesz? Megkaptad már a díjat?

Helyszüke miatt több szerkesztői üzenet a következő számba marad.

A szerkesztésért felelős:
VIDOVSKY KÁLMÁN.

A kiadásért felelős:
Dr. ZSEMBERY GYULA.

Kiadja a Magyar Cserkészsövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Hajnal utca 6. szám
(Cserkészház).

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A „CSERKÉSZBOLT”-ban

kapható

kiadványok árjegyzéke.

I. KÖNYVEK:

Cserkészpróbák:

<i>Temesi</i> : Cserkészkönyv IV. kiad.	Pengő	2.—
— egész vászonkötésben		3.—
<i>Sztrilich—Mócsy</i> : Cserkészsegít- ségnyújtás kiskatéja		0 30
<i>Virosztek</i> : Első segítség		2 40
<i>Dr. Fodor</i> : Magyarország föld- rajza		0 40
<i>Sztrilich—Mócsy</i> : Tábori mun- kák (II. kiadás)		0 80
<i>Buczko</i> : Törvénytárgyelés		0 80
<i>Geró</i> : Térképismeret		0 24
<i>Mócsy—Jaschik</i> : Cserkészfizika, és kémia (II. kiadás)		0 32
<i>Dr. Spilenberg</i> : A magyar cser- kész daloskönyve III. kiad.		1 20
<i>Temesi</i> : Magyarország története		1.—

A különpróbák:

<i>P. Olasz Péter</i> : Ézermester	0 56
<i>Sztrilich—Ranschburg</i> : Az erdők ézermestere	1 20
<i>Sztrilich—Ifj. Zsembery</i> : Jeladás	0 60
<i>Kosztka</i> : A könyvkötés	1 20
<i>Dr. Borsiczky</i> : A kerékpározás szabályai	0 60
<i>Fináczy</i> : Lassozás és sielés	0 32
<i>Serényi—Helty</i> : Sisport	1.—

Jellemfejlesztők:

<i>Könn</i> : Esto vir	2 50
<i>Prohászka</i> : Breviárium	1 60
<i>Foerster</i> : Az élet művészete (V. k.)	4 10
<i>Sik—Schütz</i> : Imádságkönyv	5.—
<i>Dr. Tóth T.</i> : Dohányzol?	1.—
— Ne igyál!	0 80
— A tiszta férfiság	5 50
— Ugyanaz amatőrökötésben	6.—
— A művelt ifjú	4.—
— Ugyanaz amatőrökötésben	4 50
— A jellemes ifjú	4.—
— Ugyanaz amatőrökötésben	4 50
— A vallásos ifjú, I. és II. kö- tet, füzve	8.—
— Ugyanaz amatőrökötésben	9.—
<i>Dr. Schütz</i> : Katholikus erkölcsstan	2 80
<i>Dr. Viktor</i> : A szentek szentjében	3.—
<i>Sándor</i> : A kath. cserkész imái	0 80
Ugyanaz kemény vászonkötés	1 60
<i>Lieszkovszky</i> : Modor és jellem	5.—

Gyakorlati cserkészélet:

<i>Játékoskönyv</i> II. kiadás	1 20
<i>Nagy Főnök</i> : Indián iskola	1 20
— „I” — „I” Indián önvédelem	2.—
— „I” — „I” Vadászösvényen	1 20
<i>Zsembery Gyula</i> : Evezés	2.—
<i>Strömpl</i> : Térképolvasás	2.—
<i>Temesi</i> : Köpenhágai Jamboree, 1925.	2 40
Nagytabori zsebkönyv	0 16
<i>Sik—Zsembery</i> : N. N. T. Em- lékkönyv	2 40
<i>Csörgöy—Szilády</i> : Környékünk állatvilága	1 70
<i>Kiss</i> : Tábórozás (II. kiadás)	0 16
<i>Övöges</i> : Időjósítás és időmeg- határozás	0 90
<i>Lipthay</i> : Főzési receptek	0 08
<i>Hunyadi E</i> : Tábóri szakácskönyv	1 50
<i>Gerritsen</i> : Farkaskölykök könyve	1.—

Költevények és színdarabok: Mi kapható még:

<i>Erczbrucker</i> : Erdő mellett nem jó lakni (cserkészvígjáték I felvonásban)	0 16
<i>Haranghy</i> : A két arabus (vígjáték) A modern cserkész- tábor (bohózat)	0 24
<i>Jandik</i> : Diákszínpad	0 40
<i>Koszter Atya</i> : Cserkész-tábor színpada	0 80
— „ — Marciék 3 kíván- sága	0 16
— „ — Csillagszemű fiúk	0 16
— „ — Meseszínház	4.—
— „ — Mesélnek a kulisszák	1 20
<i>Radványi</i> : Színdarabok	0 60
— „ — Gelencei fényjelek	0 40
— „ — Apátlan székelek	0 50
— „ — Karcsi nagyon beteg fiúk, cserkész- fiúk	0 30
— „ — Vidám jelenetek	0 40

A sajtóbizottság határozata szerint az előadás joga 10 példány vásárlásához van kötve.

Cserkészregények

és elbeszélések:

<i>Dr. Farkas Gy</i> : Hadak útján	0 96
— „ — Forrongó lelkek	2 24
— „ — Tábortűz üzenet	1 16
<i>Gyökössy</i> : Tábóroznak a palotai cserkészek	1 50
— „ — Palotai cserkészek	1 60
<i>Dr. Zsembery</i> : Fertő-Baltoni utunk	1.—
— „ — Ezer kilométer hazai vizeken	1.—
<i>Szombathy</i> : Mikulics szárazon és vizen	2.—
<i>Radványi K.</i> : Napsugár leventék Haza felé	1 12
— „ — Hazafelé	3 20
<i>Csaba I. dr.</i> : Hasad a hajnal	3.—
<i>Haranghy</i> : Robinson unokái	3.—

Csak e könyvnél 5 példánál 20%, 10 pld.-nál 33% engedmény

Vezetői-könyvek:

<i>Sik</i> : Vezetők Könyve (II. k.)	3 20
<i>Major</i> : Örsvezetők könyve (III. kiadás)	2 20
Cserkész-tiszt (a 90. Szik. kiadá- sában)	3 20
<i>Baden-Powell</i> : Der Pfadfinder	8.—
— „ — Der Pfadfinderführer	6.—
<i>Faragó</i> : Kisfiú és a cserkész	1 40

Szabályzatok:

A M. Cs. Sz. szervezési szabály- zata	0 24
Szervezési utasítás	0 40
Szövetségi, kerületi és csapat ügy. rend	0 32
Kiképzési szabályzat	0 16
Ruházati szabályzat	0 08
Különpróbaszabályzat	0 24
Cserkészbecsületbíróági sza- bályzat	0 24

<i>A magyar cserkész naptára 1928-ra</i>	1.—
<i>Árky</i> : Cserkészjáték	1 20
<i>Baden-Powell</i> arcképe	0 16
<i>Benedek B.</i> : A megyeri sivatagig	2 40
<i>Forsiczky</i> : Csász	0 40
<i>Bödy</i> : Magyar zászló, címer stb. Cserkészinduló-kotta	0 08
— „ — Kalendárium 1928	2.—
— „ — naptár 1926.	0 80
— „ — notesz	0 50
<i>Csiki-féle budapesti fényképle- velezőlapok drb.-ja</i>	0 20
<i>Ugyanaz 13×18 cm nagyságban</i>	0 80
<i>Fischer—Janson</i> : Angol nyelv- könyv	3 50
<i>Játék</i> : Csaba	8.—
— „ — „Huj, huj, hajrá”	5.—
<i>Magyar Jövő</i> 26. sz. csapat em- lékkönyve	2.—
<i>Márton</i> : Dániai Jamboree album levelezőlapok	5.—
— „ — levelezőlapok	0 80
<i>Mi törvényünk (törvénytárgyelés- részlet)</i>	0 20
<i>Nagytabori emlékalbum</i>	1 20
— „ — fényképek	0 40
— „ — panoráma keretbe	10.—
Plakátok:	
— Nagytabori	80
— Légy résen (nagy)	30
— Légy résen (kicsi)	20
— Mi törvényünk	24
— Szepességi emlékkönyv	8.—
— Táviró műszerismeret	0 80
<i>Walter</i> : Gaudeamus I. köt. 2 80 P, II. 4 20 P, III.	5.—
— a három kötet kötve tokban	16.—
<i>Zadravecz</i> : Szentföld	4.—
— „ — U. a. kötve	5.—

II.

HIVATALOS NYOMTATVÁNYOK:

Tisztigazolásához szükséges nyomtat- ványok	ingyen
Jelentkezési lap (cserkészeknek)	0 06
Törzslap	0 08
I—II. osztályú különpróba bizo- nyítvány	0 03
Örsvezetői, s. örsvezetői és raj- vezetői igazolvány	0 03
Évi jelentési ürlap	0 08
Havi járulékkönyvecske	0 08
Cserkész-, kiscserkész-, farkas- kölyök-, apród-igazolvány	0 10
Öregcserkész igazolvány	0 16
Leventenyomtatványok I—7. sz. á	0 06

III.

TÉRKÉPEK ÉS KALAUZOK:

A Magyar Térképészeti Intézet és a Turistaság és Alpinizmus kiadásában megjelent összes térképek és utikalauzok szintén kaphatók. Pl.

Budapest környéke 1:37500	2.—
Budapest részletes kalauza	3.—
Budapest Dunajobbparti környéke	4.—
Sopron, Eger, Szeged, Tihany kalauza egyenként	1.—
Sopron 2 térképpel, Pécs	1 60
Pannonhalma	60